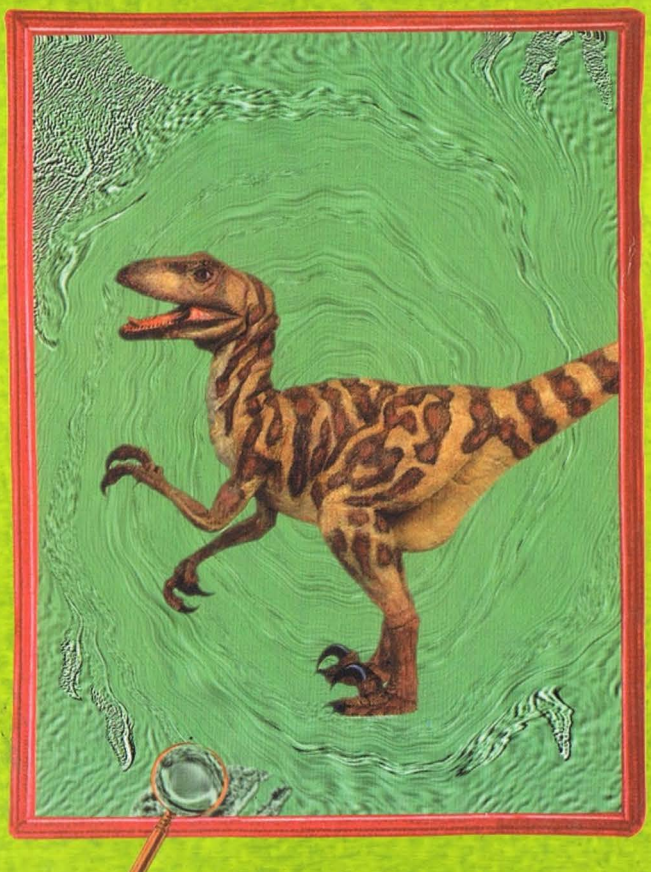
Küllerin Altındaki Sır

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

2. Basım

Küllerin Altındaki Sır
B. B. Calhoun

KÜLLERİN ALTINDAKİ SIR

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları 117
Çocuk Kitaplığı 28

Küllerin Altındaki Sır - Bite Makes Right
B. B. Calhoun
Resimleyen: Daniel Mark Duffy
Çeviri: Cem Soydemir
Türkçe metnin bilimsel danışmanı: Doç. Dr. Can Bilgin

First published in the United States
by
W.H. FREEMAN AND COMPANY, New York, New York and Oxford
Copyright 1994 All rights reserved

İlk olarak ABD'de W.H. FREEMAN AND COMPANY
(New York, New York ve Oxford) tarafından
(1994 - bütün hakları saklı olarak) basılmıştır.

© Türkiye Bilimsel ve Teknik Arastırma Kurumu, 1999
Türkçe yayın hakları Kesim Ajans aracılığı ile alınmıştır

TÜBİTAK Popüler Bilim Kitaplarının Seçimi ve Değerlendirilmesi
TÜBİTAK Yayın Komisyonu Tarafından Yapılmaktadır

ISBN 975 - 403 - 172 - X

1. Basım Ekim 1999 (2500 adet)
2. Basım Kasım 1999 (2500 adet)

Yayın Yönetmeni: Zafer Karaca
Yayın Koordinatörü: Sedat Sezgen
Teknik Yönetmen: Duran Akca
Yayına Hazırlayan: Özlem Özbal
Sanat Yönetmeni: Ödül Evren Töngür
Kapak Tasarımı: Aytaç Kaya
Uygulama: Yılmaz Özben

TÜBİTAK
Atatürk Bulvarı No: 221 06100 Kavaklıdere/Ankara
Tel: (312) 427 33 21 Faks: (312) 427 13 36
e-posta: bteknik@tubitak.gov.tr
İnternet: www.biltek.tubitak.gov.tr

Kılıçaslan Matbaacılık - Ankara

Küllerin Altındaki Sır

B. B. Calhoun

ÇEVİRİ
Cem Soydemir

TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

1

Fenton Rumplemayer kırmaya çalıştığı yumurta parçalanıp parmaklarının arasından tezgâhın üstündeki kâseye akınca "Ay!" diye bağırarak "galiba hamura kabuk da karıştı." dedi.

"Belki böylece kurabiyeler güzel ve çıtır çıtır olur." dedi Maggie Karr gülerek. Sonra bir avuç dolusu damla çikolatayı daha ağzına atarak "Şimdi sırada ne var Willy?" diye sordu.

Willy Whitefox tezgâhın üzerinden çikolata torbasını alıp arkasındaki tarife baktı. Yüksek sesle okudu, "Çikolataların hepsini ekleyin ve iyice karıştırın--" durup Maggie'ye baktı, "--bu durumda elimizde kalanların hepsini oluyor yani!"

Maggie "Hadi ama, yemek yapmak karnımı acıktırıyorsa n'apabilirim?" dedi.

Fenton torbayı aldı. Çikolataları tezgâhın üstündeki içinde hamur bulunan kâseye döküp hamuru karıştırma-

ya başladı. Onun da karnı çok acıkmıştı. Willy okuldan sonra üçünün buluşarak kurabiye yapmalarını önerdiğinde Fenton bu öneriyi hemen kabul etmişti. Willy'nin ailesi onlara her zaman çok cana yakın davranırdı. Anaokulu öğretmeni olan Bayan Whitefox işten eve erken dönerdi. Willy'nin küçük kız kardeşi Jane ise genellikle evin yakınlarında bir yerde oynuyor olurdu. Fenton bitişikteki kendi evinin, babası akşamın geç saatlerinde işten dönene kadar boş olacağını biliyordu.

Bay Rumplemayer fosilbilimciydi, yani fosiller üzerine çalışan bir bilim adamıydı. Kazı alanının bulunduğu Uyuyan Ayı Dağı'nda geç saatlere kadar çalıştığı olurdu. Fenton'un annesi de fosilbilimciydi ve dinozor kemikleri üzerinde çalışmak için bir yıllığına özel bir araştırma bursu ile Hindistan'a gitmişti. Aslında Fenton okuldan döndüğünde evde kimse olmamasına aldırmıyordu. Genellikle eve gelir gelmez kendisine yiyecek bir şeyler hazırlayıp ya bilgisayarın karşısına geçiyor ya da dinozor kitaplarına gömülüyordu; ama Willylere gitmek ve birlikte kurabiye yapmak onun için kesinlikle güzel bir değişiklik olmuştu.

Derken Willy'nin küçük kız kardeşi Jane, kucağında turuncu renkli yavru kedisiyle mutfağa girdi. "Hey çocuklar, ne yapıyorsunuz?"

Willy homurdandı. "Ne yapıyoruz gibi görünüyor Jane? Kurabiye yapıyoruz."

Maggie "Evet, bana sorarsanız, yapmakla fazla uğraştık üstelik, artık biraz da yesek diyorum." dedi. "Hem bu kurabiyeler ne zaman hazır olacak acaba?"

Jane "Kurabiye ha, nefis!" diyerek, yavru kedisini diğer koluyla tuttu. "Ben de yardım edebilir miyim?"

"Kusura bakma Jane." dedi Willy. "Geç kaldın. Aslında bitirdik."

Jane suratını astı. "Ama bu haksızlık." Sonra Fenton'a bakarak "Fenkon, yardım edebilirim, değil mi?" dedi.

Fenton bir an düşündü. Her ne kadar adını hep yanlış söylüyor olsa da Jane'i severdi.

"Elbette!" dedi. "Niçin hamuru biraz karıştırmıyorsun."

Willy kaşlarını çatarak "Ama hamur karışmıştı!" dedi.

"Biraz da o karıştırıverse bir şey olmaz." dedi Fenton, omzunu silkerek.

Maggie oflayarak "Bu kurabiyeleri asla yiyemeyeceğimizi düşünmeye başlıyorum." dedi.

"Teşekkürler Fenkon." dedi Jane, Fenton'dan kaşığı alırken. "Ben karıştırırken sen de Simonetta'yı tutar mısın?"

Fenton kıpırdanan yavru kediyi Jane'den aldı. Kedi pençelerini Fenton'a geçirdi. Fenton kedinin tırnaklarını tişörtünün altından hissedebiliyordu.

Fenton yüzünü ekşitip "Ah!" diye bağırarak kediyi kendisinden uzaklaştırdı.

"Dikkat et Fenkon, kedimi yere düşürme." diye bağırdı Jane.

Fenton "Tamam tamam, merak etme!" diyerek kediyi kendine doğru yaklaştırdı. Simonetta'nın Jane için ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

Fenton yavru kedinin çok sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydı doğrusu. Kedi şimdi Fenton'un kollarına yerleşmiş ırırıldamaya başlamıştı. Fenton Jane'in kedisini neden bu kadar sevdiğini anladığını düşündü.

Beş dakika sonra Jane hamuru karıştırmış, kurabiyeler fırına girmişti.

Mutfak masasına oturan Willy, masanın üzerinde duran frizbiyi eline alırken "Fenton bugünlerde kazı alanında neler olup bitiyor anlatsana." dedi. Frizbiyi havaya atıp tutmaya başladı.

"Babam, Charlie ve Profesör Martin yeni bir alanda kazı yapıyorlar," diye cevapladı Fenton, "ama henüz yeni bir fosil bulamadılar."

"Eh, kaybetmedikleri sürece sorun yok." diyerek takıldı Maggie.

Fenton da güldü. Maggie'nin Uyuyan Ayı Dağı'nda son bulunan dinozorlarla ilgili olayı ima ettiğini anlamıştı. Önemli bir fosil ortadan kaybolmuştu ve fosilin başına ne geldiğini çözme işi Fenton, Maggie ve Willy'ye düşmüştü.

Birkaç dakika sonra Bayan Whitefox mutfağa girdi. Havayı kokladı. "Hımm, tam zamanında geldim galiba." diyerek fırının kapağını açtı. "Pişmişler."

Maggie sandalyesinden ayağa fırladı. "Çok şükür, açlıktan ölmek üzereydim."

Bayan Whitefox Willy'nin kurabiye tepsisini fırından çıkarmasını izledi. "Çocuklar büyük bir iş başarmışsınız."

"Ben de yardım ettim." dedi Jane gözleri ışıl ışıl.

Sıcak kurabiyeleri spatula ile fırın tepsisinden alan Willy "Bir fikrim var. Kurabiyelerimizi dışarıda kulübede yiyelim, olmaz mı?" diye sordu.

Fenton "Olur!" diye cevapladı.

Maggie de "İyi fikir!" dedi.

Fentonların eviyle Willylerinkinin arasında bir yerde küçük tahta bir kulübe vardı. Willy çizgi roman koleksiyonunu orada saklıyordu. Fenton o güne kadar Willy kadar çok çizgi romanı olan birini daha görmemişti.

"Ben de gelmek istiyorum." dedi Jane.

"Mümkün değil!" dedi Willy.

Jane suratını astı. "Ama bu haksızlık!" diye mızıldadı.

Bayan Whitefox "Jane tatlım neden burada benimle birlikte kalmıyorsun." dedi. Jane'in alt dudağı titremeye başlamıştı.

"Ama ben de gitmek istiyorum..." diyerek ağlamaya başladı.

"Bak tatlım, bence Simonetta'nın süt içme zamanı geldi. Sen ne dersin?" dedi Bayan Whitefox.

Jane Fenton'un kucağında uyuyan yavru kediye baktı.

"Olabilir." dedi.

Bayan Whitefox buzdolabının kapısını açarak "Bakalım haklı mıymışım." dedi.

Jane kedisini Fenton'dan aldı.

Willy frizbiyi alıp içine bir kâğıt peçete serdi. Sıcak kurabiyelerin bir kısmını peçetenin üstüne yerleştirdi.

"Gelin çocuklar gidelim." diyerek elinde içi kurabiye dolu frizbiyle kapıya yöneldi.

Fenton tekrar kendileriyle birlikte gelmek isteyip istemeyeceğini merak ederek Jane'e doğru baktı; ama o, Simonetta'ya süt içirmeye çalışmakla öyle meşguldü ki çıkmakta olduklarını bile fark etmedi.

Birkaç dakika sonra Fenton, Maggie ve Willy, kulübede oturmuş frizbinin içindeki kurabiyeleri yemeye ve birer çizgi roman okumaya başlamışlardı.

"Hey çocuklar, *Korkunç Canavarlar*'ın yeni aldığım son sayısına bakın." dedi Willy, elinde tuttuğu çizgi romanı onlara doğru tutarak.

Kapakta birbiriyle dövüşen iki canavar görülüyordu. Canavarlardan daha büyük olanının sırtı boyunca iki sıra sivri boynuzumsu çıkıntı vardı. Büyük ve korkunç dişlerini, küçük canavarın boynuna geçirmişti. Küçük canavar ise, ucu topuz biçiminde olan uzun kuyruğunu kullanarak kendini korumaya çalışıyordu.

Fenton kurabiyesini yerken "Ooo!" dedi. "Bu resmi çizenin dinozorlara meraklı olduğu kesin."

Willy, "Nerden anladın?" diye sordu.

"Baksana," dedi Fenton, "büyük canavarın sırtındaki şu sivri çıkıntılar kesinlikle bir kentrosaurustan alınmış."

"Hey, çok haklısın Fen." dedi.

Willy "Öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle." dedi Fenton. "Kentrosaurus, tıpkı stegosaurus gibi stegosaurid dinozorlarındandır. Ama sırtında kemik levhalardan oluşan bir zırh yerine sivri boynuzumsu çıkıntılar bulunur."

Willy kurabiyesini ısırırken "Yaa!" dedi.

Maggie "Ama bütün stegosauridler vejetaryendi," dedi, "yani büyük bir olasılıkla bu şekilde saldıran bir tane göremezdiniz." diye açıkladı.

Fenton "Doğru!" diyerek onayladı. "Ama sanırım bunlar dinozor değil de canavar olarak düşünüldükleri için böyle çizilmişler. Yine de, kim çizdiyse dinozorlar hakkında çok şey bildiğinden eminim. Diğer canavarın kuyruğuna bakın... bir ankylosauridden alınmış gibi duruyor."

Maggie "Evet açıkça görülüyor." dedi.

"Ankylosauridler hangileriydi?" diye sordu Willy.

Fenton açıklamaya başladı, "Kretase Dönemi'nde yaşayan, dört ayaklı, otobur dinozorlardı. Ve hepsinin de kuyruğunun ucunda topuz biçimli kemikler bulunuyordu. Büyük bir olasılıkla bunu kendilerini korumak için kullanıyorlardı."

"Müthiş!" dedi Willy, kapaktaki resmi hayranlıkla incelerken.

Maggie çizgi roman yığınını karıştırarak "Hey Willy, hani atlarla ilgili bir tane vardı-- *Vahşi Kısrak*... o nerde?" diye sordu.

"Burada." dedi Fenton, kapağında şaha kalkmış vahşi görünüşlü siyah bir at resminin bulunduğu çizgi romana uzanarak. Çizgi romanı alıp Maggie'ye uzattı.

Willy "Maggie, onu bir milyon kere okumuşsundur herhalde." dedi.

"Çok seviyorum, n'apabilirim!" diyerek omzunu silkti Maggie.

Fenton gülümsedi. Maggie atlara bayılırdı. Ailesinin bir at çiftliği vardı. Maggie'nin de Biber adında, kendine ait bir atı vardı.

Fenton önünde duran çizgi roman yığınını karıştırarak bir tane seçti. Çizgi romanın adı *Süperçocuk ile Şimşek*'ti ve kapağında, yanında büyük beyaz bir köpek bulunan siyah pelerinli bir çocuğun resmi vardı. Frizbiden bir kurabiye daha alarak ilk sayfayı açtı.

Gündüzleri normal bir çocuk olan Süperçocuk, geceleri kötü güçlere karşı savaşan bir süper kahramana dönüşüyordu. Yine süper güçlere sahip olan sadık köpeği Şimşek de her zaman Süperçocuk'un yanındaydı. Süperçocuk ve Şimşek bu macerada banka soyguncularını yakalamaya çalışıyorlardı. Şimşek bir köpek için inanılması

güç şeyler yapıyordu. Soyguncuların bağladığı Süperçocuk'u ipleri kemirerek kurtarıyor, sonra kötü adamlardan birine saldırarak adamın elindeki silahı düşürüyordu.

Fenton çizgi romanı bitirdikten sonra kapadı ve elinde kalan kurabiye parçasını ağzına attı.

"Harika bir hikâyeydi." dedi. "Bundan başka var mı, Willy?"

Willy "Hangisinden?" diye sordu.

"*Süperçocuk ile Şimşek.*" dedi Fenton.

Willy "Ha, köpekli çocuğu diyorsun." dedi. Çizgi roman yığınını karıştırıp bir dergi çıkardı. "İşte, al." dedi çizgi romanı Fenton'a uzatırken.

"Aslında," dedi Fenton, saatine bakarak "bunu bir dahaki sefere okusam daha iyi olacak. Şimdi eve gitmem lazım. Babamın işten dönme saati geldi."

Maggie ayağa kalkarak "Aslında benim de gitmem gerekiyor." dedi.

Willy "İstiyorsan onu da götür Fenton." dedi.

"Ciddi misin?" dedi Fenton.

Willy "Tabii ki!" dedi. "Ama okuduktan sonra geri ver." Maggie'ye baktı. "Maalesef, *Vahşi Kısrak*'ın başka sayısı yok. Tabii istersen onu ödünç alabilirsin."

"Hayır ama yine de teşekkürler." dedi Maggie. "Bu sayıyı ezbere biliyorum."

Fenton "Sanırım ben bunu alacağım," diyerek *Süperçocuk*'u eline aldı, "teşekkürler Willy."

"Bir şey değil." dedi Willy ve üçü birlikte dışarı çıktılar. "Görüşürüz çocuklar."

"Görüşürüz." dedi Fenton.

Maggie "Hoşçakalın!" dedikten sonra bisikletine atlayıp evine doğru yola koyuldu.

2

Fenton Willy'ye el salladı, çizgi romanı kolunun altına sıkıştırdı ve çam ağaçlarının arasındaki patikada yürümeye başladı. Uzaktaki beyaz evlerini ve evin arkasındaki dağları görebiliyordu. Fenton Morgan'da dağları hemen hemen her yerden görebilmenin çok hoş olduğunu düşündü. Yazın babasıyla birlikte New York'tan Wyoming'e taşındıklarında, şehrin uzun binalar yerine dağlar, ağaçlar ve otlarla çevrili olması ona çok garip gelmişti. Ama zamanla buna giderek daha fazla alışıyordu.

Derken Fenton, arkasındaki ağaçlardan gelen bir hışırtı duydu. Durup etrafına bakındı ama görünürde hiçbir şey yoktu. Herhalde bir sincaptı, diye düşündü.

Ansızın sesi yeniden duydu. Bu kesinlikle bir sincap değildi. Çok daha büyük bir şeyden çıkıyor olmalıydı. Tekrar durup etrafına bakındı. Hiçbir şey göremedi.

"Kim var orada?" diye seslendi. "Willy, sen misin?"

Hiçbir yanıt gelmedi.

Fenton vahşi bir hayvan olabilir mi acaba, diye düşünmeye başlamıştı ki ağaçların arasından bir köpek çıktı. Uzun, açık kahverengi tüylü ve sarkık kulaklı bir köpekti. Köpek koşarak Fenton'un yanına geldi ve kuyruğunu sallayarak Fenton'un ayaklarını koklamaya başladı.

"Hey şuna bak," dedi Fenton, yere çömelip elini köpeğe doğru uzattı, "sen de nerden çıktın?"

Köpek Fenton'un elini kokladı ve yalamaya başladı.

"Merhaba dostum," dedi Fenton, köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Yolunu mu kaybettin yoksa, sahibin nerde senin?"

Etrafa baktı ama kimseyi göremedi. Uzaktaki dağlar ve ağaçlar dışında görünürde hiçbir şey yoktu.

Köpek yeniden Fenton'un elini yaladı ve sonra geriye ağaçlara doğru hızla koştu. Sanırım evine gitti, diye düşündü Fenton ama kısa bir süre sonra köpek ağzında bir dal parçasıyla yeniden ortaya çıktı. Fenton durdu, köpek ağzındaki dal parçasını Fenton'un ayağının dibine bıraktı.

Fenton dal parçasını eline alarak "Hey, oynamak mı istiyorsun? Peki!" dedi.

Köpek havlayarak sıçradı ve ön ayaklarını Fenton'un bacaklarına dayadı.

Sanki Fenton'un dediklerini anlıyordu.

Fenton "Hadi, git getir!" dedi ve dal parçasını birkaç metre öteye fırlattı.

Köpek hızla fırladı, dal parçasını ağzıyla yerden aldı ve geri getirerek yine Fenton'un ayaklarının dibine bıraktı.

"Aferin oğlum." dedi Fenton dal parçasını almak için yere eğilirken. Köpeğin başını okşadı. Köpek kuyruğunu sallayarak Fenton'un yüzüne baktı.

"Peki," dedi Fenton ve dal parçasını fırlatmak üzere kolunu havaya kaldırdı, "bakalım bunu da getirebilecek misin?" Bu kez bütün gücüyle fırlattığı dal parçası havada uçarak ağaçların arasında kayboldu. Köpek fırlayarak koştu.

Fenton beklemeye başladı; biraz zaman geçince köpeğe ne olduğunu merak etti. Hay aksi, diye düşündü, keşke o kadar uzağa fırlatmasaydım. Ağaçların arasında bulması imkânsız.

Derken köpek ağzında dal parçasıyla ağaçların arasında belirdi. Koşarak Fenton'un yanına gelip kuyruğunu sallamaya başladı. Dal parçasını bir kez daha Fenton'un ayaklarının dibine bıraktı.

"Aferin oğlum!" dedi Fenton gülümseyerek. Çok yaman bir köpekti bu. Mükemmel bir ev köpeği olurdu. Fenton köpeği eve götürdüğünü hayal etti. Yerde yatağının dibinde uyuyabilirdi, arka bahçede birlikte oynayabilirlerdi ve Fenton ona çeşitli numaralar öğretebilirdi.

Ama babası Fenton'un eve köpek almasına asla izin vermezdi. Fenton bundan emindi. Yıllarca bir köpek istemişti ama ailesi bu isteğini hep reddetmişti. Bir köpe-

ğin çok fazla sorun çıkaracağını ve köpek beslemenin çok fazla sorumluluk gerektirdiğini söylemişlerdi. Sonunda Fenton da köpek istemekten vazgeçmişti.

Fenton içini çekti. Neyse, zaten evinin buralarda bir yerde olma olasılığı var, diye düşündü.

"Hoşçakal dostum." dedi, köpeği bir kez daha okşayarak.

Köpek yerde duran dal parçasına bakıp ağlamaklı sesler çıkardı.

"Maalesef seninle daha fazla oynayamam." dedi Fenton üzüntüyle.

Köpek bir kez daha ağlamaklı sesler çıkardı. Önce dal parçasına, sonra da Fenton'un yüzüne baktı.

"Evine dön," dedi Fenton, kolunu köpeğe doğru sallayarak, "git hadi." Arkasını dönerek köpekten uzaklaşmaya başladı.

Arkasında ağlamaklı sesler duydu yeniden. Bakmak için kafasını çevirince köpek kulaklarını dikip kuyruğunu salladı.

Fenton köpeğin yanına dönüp kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek Fenton'un elini yaladı.

"Kusura bakma dostum, eve gitmek zorundayım." dedi Fenton kararlı bir ses tonuyla. Duygularını bastırmaya çalışarak arkasına bakmadan patikada hızlı hızlı yürümeye başladı.

3

Bay Rumplemayer Fenton'a "Kazı alanında çok ilginç şeyler bulmaya başladık." dedi, o gece akşam saatlerinde ikisi mutfak masasına oturmuş yemeklerini yerlerken.

"Öyle mi?" dedi Fenton, mısırına tereyağı sürüyordu. "Ne buldunuz baba?"

"Tam olarak anlaşılmıyor ama bir dinozora ait omurga kemikleri gibi görünüyor." diye cevap verdi Fenton'un babası.

"Ya!" dedi Fenton, hamburgerinden bir parça ısırdı. "Peki hangi dinozora aitmiş bu kemikler?"

"Bilemiyoruz." dedi babası. "Sanırım hayvana ait başka parçalar bulmadan bir şey söylemek doğru olmaz, biraz daha bekleyeceğiz."

Fenton bir an düşündükten sonra "Peki fosillerin yaşını biliyor musunuz?" diye sordu. Bir dinozorun çeşidi araştırılırken atılması gereken ilk önemli adımın dinozorun ne zaman yaşadığını saptamak olduğunu çok iyi biliyordu.

"Henüz onu da bilmiyoruz." dedi babası, başını iki yana sallayarak. "Ama Profesör Martin fosilin çevresinden aldığı kaya örneğini inceliyor, sanırım yarın bir fikrimiz olacak."

"Ya!" dedi Fenton. "Herhalde yarın kazı alanına gelip bir bakarım. Bulduğunuz omurga kemiklerinin büyüklükleri ne kadar baba? Dinozorun boyu hakkında bir fikir verebildi mi size?"

"Aslında bayağı küçükler." dedi Bay Rumplemayer. "Tahminime göre ait oldukları dinozorun boyu ancak belime kadar filan gelir."

"Hımm." dedi Fenton, mısırını dişlerken.

Bildiği küçük dinozorları aklından geçirip hangilerinin Wyoming civarında yaşamış olduklarını hatırlamaya çalıştı. Ornitholestes vardı; iki ayağı üzerinde dururdu, etoburdu, Üst Jura Dönemi'nde yani 160 milyon ila 145 milyon yıl önce yaşamıştı. Bu dinozorlara ait kemikler ilk olarak, Morgan'a yakın sayılabilecek bir yerde yüz yıl kadar önce bulunmuştu. Sonra troodon vardı. O da bir etoburdu ve 75 milyon yıl önce Üst Kretase Dönemi'nde yaşamıştı. Beyni büyük olduğundan, pek çok insan troodonun dinozorların en akıllısı olduğunu düşünüyordu.

Fenton'un aklına bir fikir geldi. Max'in bilgisayar programını çalıştırıp uygun boyda ve bu yerde yaşamış dinozorların bir listesini çıkarabilirdi. Max Bellman Fen-

ton'un New York'taki en yakın arkadaşıydı. Max bir bilgisayar dehası sayılabilirdi; Hazine Avı adında bir bilgisayar oyunu tasarlamıştı. O ve Fenton modem bağlantısı kurup sık sık bu oyunu oynuyorlardı. Fenton Wyoming'e taşındıktan sonra, Max onun dinozorlarla ilgili istenilen bilgilere kolayca erişebileceği bir bilgisayar programı yapmasına yardım etmişti.

"Baba," dedi Fenton, "yukarı çıkabilir miyim? Bilgisayarda bakmak istediğim bir şey var da."

"Tabii, yemeğini bitirdiysen çık oğlum." diye cevap verdi Bay Rumplemayer.

Fenton sandalyesini geriye doğru itti ve hızla mutfaktan çıkıp evin ikinci katında bulunan çalışma odasına gitmek üzere merdivenleri tırmandı. Ekranın karşısına oturup dinozor programını çalıştırdı.

Programa Fenton'un dinozor kitabı koleksiyonundaki kitaplarda bulunan dinozorların hepsiyle ilgili bilgileri girmişlerdi. Her bir dinozorun büyüklüğü, ne zaman ve nerede yaşadığı, iki ayağı üzerinde mi yoksa dört ayağı üzerinde mi yürüdüğü, etobur mu yoksa otobur mu olduğu hep yazıyordu. Fenton programdan, boyu 120 santimetreden kısa olan ve Kuzey Amerika'nın batısında yaşamış olduğu bilinen dinozorları bulmasını istedi.

Kısa bir süre sonra ekranda dinozor adlarından oluşan uzun bir liste belirdi. Fenton'un aklına gelenlerden baş-

ka daha pek çok dinozor sıralanmıştı. Liste Fenton'un bir sonuca ulaşamayacağı kadar uzundu.

Fenton ofladı. Listeye bakarken, Uyuyan Ayı'da bulunan omurga kemikleri bu dinozorlardan herhangi birine ait olabilir, diye geçirdi içinden. Demek ki, dinozor hakkında daha fazla bilgi edinmediği sürece bilgisayar programı işine yaramayacaktı. Neyse ki ertesi gün cumartesiydi, yani kazı alanına erkenden gidebilirdi. Belki de kemikleri kendi gözüyle görmesinin bir faydası olurdu.

O gece geç saatte, Fenton tavan arasındaki odasında yatağına uzanmış, Willy'nin ödünç verdiği *Süperçocuk ile Şimşek* çizgi romanını okuyordu. Bu sayıda, Süperçocuk ve Şimşek, icat ettiği yeni mega bombayla şehri havaya uçurma tehditi savuran kötü niyetli bir mucide karşı savaşıyorlardı. Hikâyenin sonunda, Şimşek hayatını tehlikeye atarak bombayı uzaklaştırıyor ve böylece şehir kurtuluyordu.

Fenton çizgi romanın sayfalarını çevirirken, Willylerden eve doğru gelirken yolda karşılaştığı köpeği düşünmeden edemedi. Nasıl da Fenton'u anlıyor gibi davranıyordu; hem de Şimşek'in yaptığı her şeyi yapabilecek kadar akıllı bir köpeğe benziyordu. Ayrıca çok da sadık ve kararlıydı. Fenton, o dal parçasını ne kadar uzağa atmış olursam olayım bulup geri getirirdi kesin, diye düşündü. İnsanı hayretler içinde bırakabilecek, çok sevimli bir köpekti doğrusu.

Fenton içini çekti. O köpeğin kendine ait olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Ama bu mümkün değil ki, dedi kendi kendine. Ailesinin bu konudaki kararı kesindi. Köpek beslemesine izin yoktu. Hem zaten köpek şu anda başka bir yerde, başka birinin evinde kıvrılmış yatıyor olsa gerekti.

Umarım öyledir, diye düşündü Fenton. Pencereden soğuk, karanlık geceye doğru bakarken içi ürperdi.

4

"Hey, hoşgeldin Fenton!" diye seslendi Charlie Small. Charlie, kazı alanında çalışan fosilbilimcilerden biriydi. "Ne o, yoksa bize yardım etmeye mi geldin?"

"Tabii ya!" dedi Fenton, bisikletinden inip Charlie ile Bay Rumplemayer'in çalışmakta olduğu kayalık alana doğru yürürken. "Profesör Martin nerde?"

"Karavanda, omurga kemiklerini temizleyecek ve kayayı incelemeyi bitirecekti." dedi Fenton'un babası. "Tam zamanında yardıma geldin, biz de tam yeni bir fosil bulmuştuk oğlum." Bir kemik parçasının yumrulu ucu görülebilecek kadar kazılmış olan kaya yükseltisini işaret etti eliyle.

"Harika!" dedi Fenton fosile dikkatle bakarak. "Peki ne bu?"

Bay Rumplemayer "Sanırım dinozorun başka bir parçası. Ama fosilin tamamını ortaya çıkarıncaya kadar hangi parça olduğunu bilemeyeceğiz." dedi.

Fenton yerden bir dişçi aleti alıp Charlie'yle babasının yanına çömeldi. "Öyle olsun." dedi. Fenton kazı yapmayı çok severdi. Wyoming'e geldiklerinden beri iki önemli fosilin keşfine yardım etmişti.

Fenton kemik parçasının etrafını temizlemeye başladığında içten içe heyecanlandığını hissetti. Bu fosili ortaya çıkardıklarında, belki de burada ne tür bir dinozorun gömülü olduğunu da öğrenebileceklerdi.

Fenton fosilin etrafındaki toprağı ve taşları temizlemek için önce büyükçe aletler sonra da daha küçük aletler kullanarak babası ve Charlie'yle birlikte çalıştı. Kemiğin büyük bir bölümü ortaya çıkınca Fenton, onun ince ve uzun olduğunu ve bir ucunda yana doğru, yuvarlak bir çıkıntı olduğunu gördü; bir golf sopasına benziyordu. Ayrıca kemiğin yüzeyinde de tırmık izine benzeyen birçok küçük çizik vardı.

Bay Rumplemayer fosile bakarak "Ne dersin Charlie?" diye sordu.

"Hiç kuşkusuz bu bir kasık kemiği." dedi Charlie.

"Vay!" dedi Fenton. Kasık kemiğinin, leğen kemiğini oluşturan üç ana kemikten biri olduğunu biliyordu.

Aslında bu kemik ait olduğu dinozorun hangi dinozor grubundan olduğunu saptamada önemli bir ipucu olabilirdi.

Dinozorlar başlıca iki gruba ayrılıyorlardı. "Sürüngen-kalçalı" saurischialar ve "kuş-kalçalı" ornithischi-

alar. Bütün dinozorlar bu iki gruptan birine üyeydiler. Saurischialar otobur veya etobur olabiliyorlardı, ama ornithischiaların hepsi otoburdu. İskeletleri birçok açıdan farklılık gösteriyordu. Bu farklılıklardan biri, ornithischiaların dişlerinin önünde gagayı andıran bir kemiğin bulunmasıydı. Bir başkası da, kalçalarının yapısıydı. Bir ornithischianın kasık kemiği çok ince olurdu ve kalçadaki iskiyum adı verilen kemiğe paralel biçimde uzanırdı. Bir saurischianın kasık kemiği ise iskiyuma neredeyse diktir ve bir ucunda ayağa benzer yuvarlak bir çıkıntı vardır.

Fenton golf sopasına benzeyen kemiğe baktı.

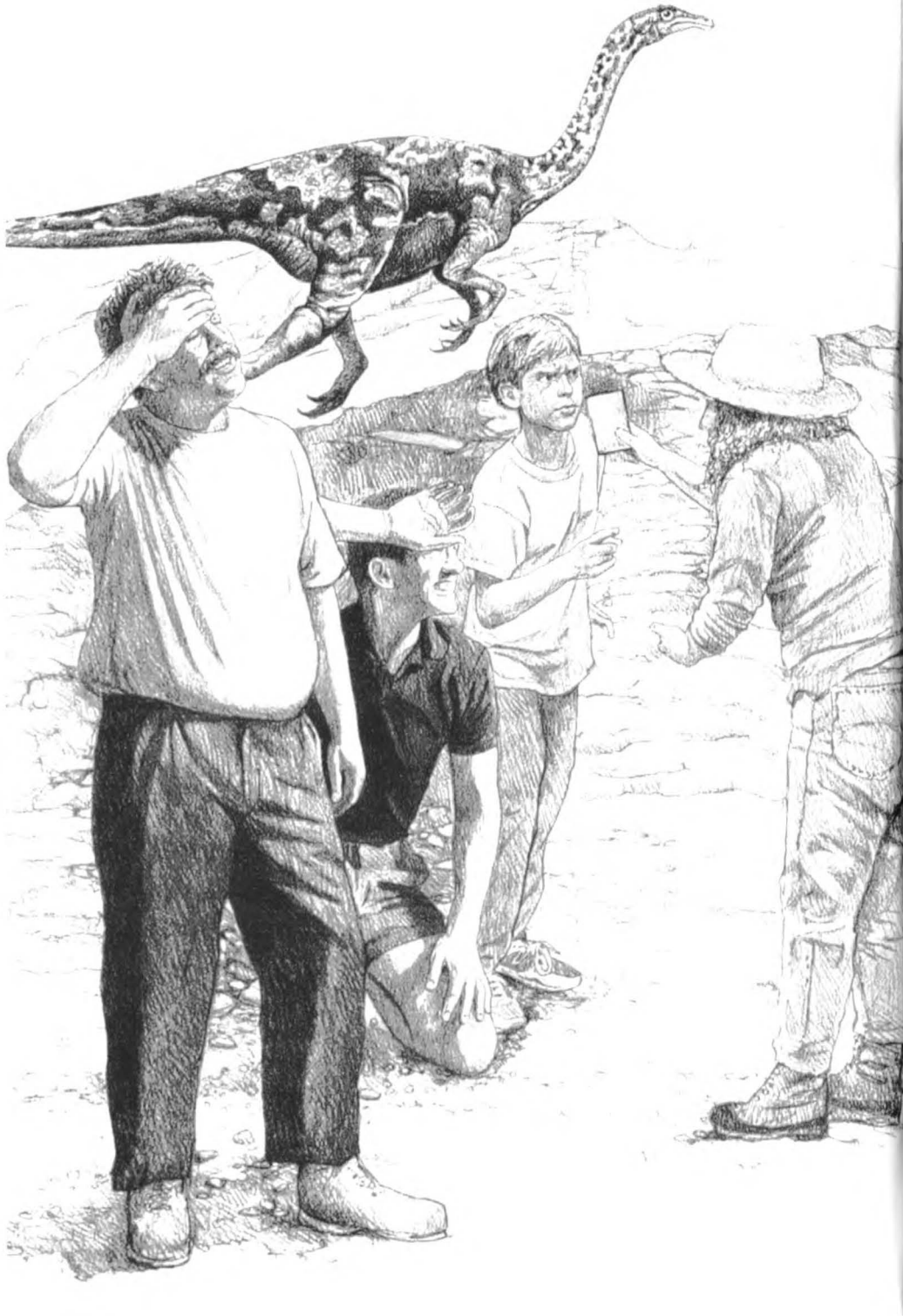
"Şuna bakılırsa bu dinozor bir saurischiaymış, öyle değil mi?" dedi, fosilin ucundaki çıkıntıyı göstererek.

"Öyle gibi görünüyor." dedi Charlie.

"Bu kemiğin ve daha önce bulduğumuz omurga kemiği parçalarının büyüklüklerine bakılırsa, bence bu küçük ve çevik etobur saurischialardan biri." dedi Fenton'un babası.

Fenton, bir ornitholestes mesela, diye düşündü, veya bir troodon. Bilgisayarın verdiği listede yer alan diğer dinozorların hangilerinin saurischialardan olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Tam o sırada Profesör Martin, fosilbilimcilerin büro olarak kullandıkları karavandan çıkarak yanlarına doğru geldi.

"Omurga kemiklerinin etrafından aldığımız taş örneklerini incelemeyi bitirdim." dedi.

"Çok güzel." dedi Fenton'un babası. "Peki ne buldun?"

"Üst Kretase'ye ait gibi görünüyor, yaşının 75 milyon ile 80 milyon arasında olduğunu söyleyebilirim." dedi Profesör Martin. "Bu arada bir şey daha keşfettim."

Charlie "Neymiş?" diye sordu.

Profesör Martin "Bentonit." dedi.

Fenton "Ne?" dedi.

"Bentonit, volkanik kayaçlardan."

"Volkanik mi?" dedi Fenton. "Yani bir volkana mı ait demek istiyorsunuz?"

Profesör Martin "Evet." diye cevapladı. "Tam olarak, volkanik küllerle kaplı bir alana ait dememiz gerekir aslında."

"Ya!" dedi Fenton. "Öyleyse dinozor bu yüzden ölmüş ve fosilleşmiş olmalı."

Fenton'un babası "Evet büyük bir ihtimalle haklısın oğlum." diye onayladı.

Fenton etrafına bakarak geçmişte, Üst Kretase Dönemi'nde burada neler olduğunu gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Küçük bir saurischia çalıların arasından koşarak çıktı, hızla ilerliyordu. Yanı başındaki ağzından dumanlar tüten volkanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Aniden yeraltından büyük bir

gümbürtü geldi. Volkanın ağzından dumanlar daha şiddetli çıkmaya başladı. Dinozor donakaldı. İkinci bir gümbürtüyle volkan etrafına ölümcül gazlar, lav ve kül bulutları saçmaya başladı. Kaçacak vakti olmayan dinozor bir anda boğuldu ve küllerin altında kaldı.

"Bak şu işe!" dedi Bay Rumplemayer, Fenton'un düşüncelerini bölerek. "Bir volkan-- bu bizim için iyi bir haber."

"Ama dinozor için pek de iyi bir haber değildi!" diye espri yaptı Charlie.

Fenton "Neden bu bizim için iyi bir haber olsun baba?" diye sordu.

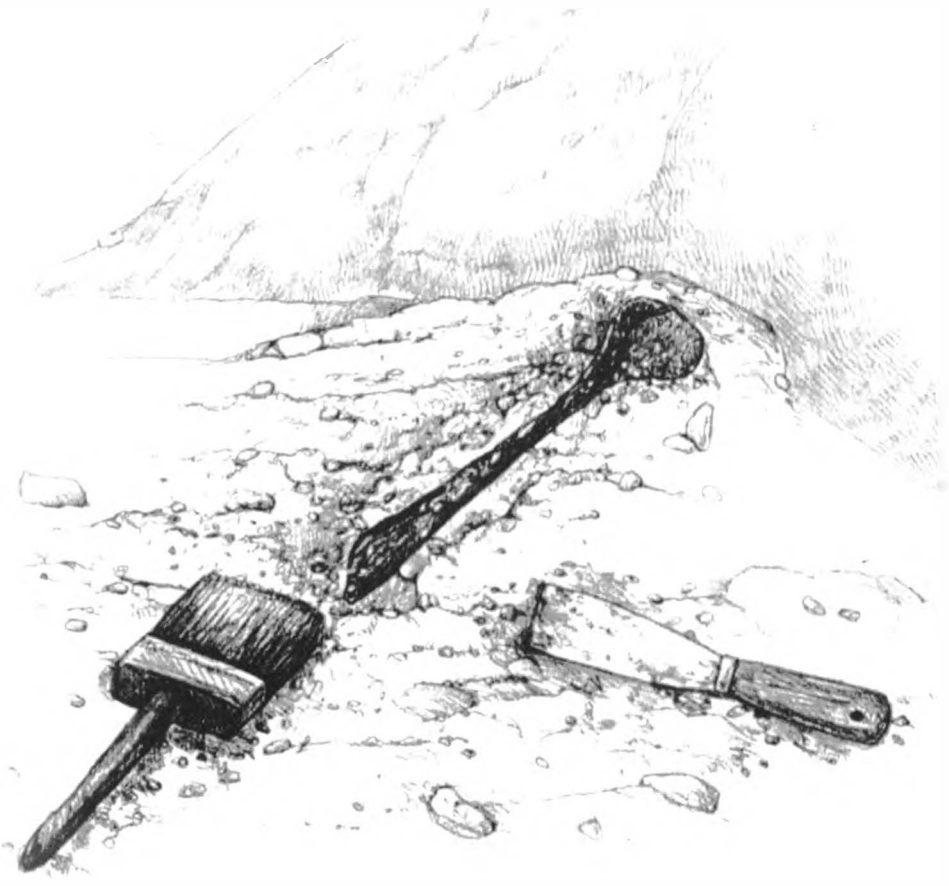
"Bu durumda burada tam bir fosil bulma olasılığımız çok yüksek oluyor da onun için." diye açıkladı babası.

"Kül hayvanın iyi korunmasını sağlar." dedi Profesör Martin. "Çeşitli hava ve çevre koşullarına maruz kalan bir iskeletin aksine, küle gömülmüş bir hayvanın iskeleti bütün halinde kalabilir."

"Anladım," dedi Fenton, "kül kemikleri bir şekilde koruyor ve onların dağılmamalarını sağlıyor."

Bu mükemmel bir haberdi. Eğer dinozorun kemiklerinin çoğu bulunacak olursa çeşidini saptamak da sorun olmazdı. Şu anda zaten dinozorun Üst Kretase Dönemi'nde yaşadığını ve bir saurischia olduğunu kesin olarak biliyorlardı; bu da daha şimdiden önceki güne göre çok şey bildikleri anlamına geliyordu.

Fenton'un aklına evdeki bilgisayar programı geldi. Edindiği yeni bilgiler düşünülürse, belki artık program bunun hangi dinozor olduğunu saptayabilirdi. Bir an önce eve gitmek ve bilgisayarının başına oturup sonucu öğrenmek istiyordu.

5

Fenton bisikletiyle Uyuyan Ayı Dağı yolundan yokuş aşağı inerken aşağıda uzanan Morgan kasabasına bakıyor, bir yandan da kazı alanında son bulunan fosili düşünüyordu. Fosilbilimciler ona öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişlerdi, ama Fenton bir an önce bilgisayarının başına gitmek istiyordu. Dinozor hakkında edindikleri yeni bilgiler kesinlikle listenin kısalmasını sağlayacaktı, hatta cevabı bulmasını bile sağlayabilirlerdi. Lavların içinde hapis kalanın hangi dinozor olduğunu bulduğunu açıkladığında kazı ekibinin yüzlerinde belirecek ifadeyi hayal etmeye çalıştı.

Derken Fenton tuhaf bir ses duyduğunu düşündü. Bisikletinin zincirinden çıkan şıkırtılardan başka bir ses daha vardı, sanki koşan birinin ayak seslerini andıran düzenli bir patırtı. Yavaşlayarak omzunun üstünden arkaya doğru baktı. Bisikletinin arka tekerleğinin hizasında önceki akşamki köpek koşuyordu! Koşarken bir yandan

da kuyruğunu sallayan köpeğin dili ağzının bir kenarından sarkmıştı.

Fenton frenlere asılarak bisikletini bir cazırtıyla durdurdu. Köpek de durup soluk soluğa Fenton'a baktı.

"Hey dostum, sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Fenton.

Köpek tekrar Fenton'un yüzüne bakıp kuyruğunu salladı.

Fenton etrafına baktı ama ortalarda kimsecikler yoktu. Sanki köpek gökten inmişti. Fenton yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. Çok tuhaf bir durumdu doğrusu.

Köpek çenesini ileri doğru uzatarak kesik kesik havladı.

"N'oldu?" dedi Fenton, köpeği sevmek için uzandı. "Ne istiyorsun dostum?"

Köpek arka ayaklarının üstünde havaya kalkarak ön ayaklarını Fenton'un bacağına dayadı. Beklemediği bu hareket Fenton'un dengesini yitirmesine neden oldu. Yere düşmemeye çalıştı ama bir anda kendini bisikletiyle birlikte yerde buldu. Köpek heyecanla üzerine atladı ve havlayarak Fenton'un yüzünü yaladı.

"Tamam, tamam!" dedi Fenton gülerek. Köpeği üzerinden itmeye çalıştı. Zar zor ayağa kalkıp bisikletini de yerden kaldırdı.

Köpek Fenton'a baktı ve kuyruğunu sallayarak havladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Fenton. "Hey baksana dostum, senin bir evin yok mu?"

Köpek yolun ortasına oturdu; kafasını bir yana eğip ağlamaklı bir ses çıkardı. Fenton'un sorusunu anlamıştı sanki.

Fenton o an kararını verdi. Bu köpek onun olacaktı--mutlaka bir çözüm yolu bulacaktı. Köpeğin sahipsiz olduğu çok açıktı. İki gündür başıboş bir şekilde ortalıkta dolaşıyordu; üstüne üstlük tasması da yoktu. Hiç kimsenin olamazdı. Fenton'a da sanki kendininmiş gibi gelmeye başlamıştı.

"Sanırım sana bir ad taksam iyi olur." dedi Fenton.

Köpek beklentiyle Fenton'a baktı.

Fenton bir an düşündü. Bunun çok sevimli ve akıllı bir köpek olduğu açıktı. Gerçekten iyi bir adı hak ediyordu. Fenton ona takdir ettiği birinin adını vermeyi düşündü, şöyle akıllı birinin... Hayran olduğu insanların adlarını düşünmeye başladı. Mesela, yüz yetmiş yıl kadar önce ilk kez bir dinozor dişi fosili bulan İngiliz Dr. Gideon Mantell vardı. Ama Gideon, bir köpek için biraz garip bir ad olurdu. Derken Fenton'un aklına Sir Richard Owen geldi. Owen, dinozorların özel bir grup oluşturduğunu, yani kertenkelelerden veya başka hayvanlardan farklı oldukları gerçeğini keşfeden bilim adamıydı. Hatta "dinozor" kelimesini bulan da yine Owen'dı.

"Buldum!" dedi Fenton. "Owen'a ne dersin?"

Köpek Fenton'a bakıp bir kez havladı.

"Tamamdır." dedi Fenton gülerek. "Bundan sonra senin adın Owen." Elini köpeğe doğru uzatınca Owen Fenton'un elini yaladı. "Aferin oğlum. İyi köpek Owen."

Ama hâlâ ortada büyük bir sorun vardı. Babasının eve bir köpek almasına kesinlikle izin vermeyeceğini biliyordu. Ama Fenton Owen'ı burada yalnız başına bırakamayacağını da biliyordu.

Belki Willy'nin aklına iyi bir çözüm gelir, diye düşündü Fenton. Hatta belki Owen'a onlarda bakabilirim.

"Hadi gidelim Owen." dedi Fenton, tekrar bisikletine binerken.

Owen ayağa kalkarak kuyruğunu salladı.

Fenton dağ yolunun kalan kısmını arkasında sevinçle koşturan Owen'la birlikte indi. Önce Fentonlarla Willylerin evlerine giden ana yol ayrımına geldiler, daha sonra Fenton çatal şeklindeki ikinci yol ayrımında kendi evlerine giden soldaki yola değil de Willylere giden sağdaki yola saptı.

"Willy, Willy, içerde misin?" diye seslendi Fenton, Willylerin garaj yoluna girerken, Owen da hemen yanındaydı.

"Aa, merhaba Fenton, sen miydin?" dedi Willy'nin annesi tel kapının ardından.

Fenton "Merhaba Bayan Whitefox." dedi. Bisikletini evin duvarına dayayıp Owen'ın başını okşamak için eğildi. "Willy evde miydi?"

Bayan Whitefox "Evet, dur çağırayım." diyerek seslendi. "Willy! Fenton geldi."

Tam o sırada tel kapı hızla açıldı ve Jane kucağında Simonetta'yla dışarı fırladı.

"Selam Fenkon." dedi sevinçle. "Sesini duydum da ben de--"

Jane Owen'ı fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Yo, olamaz!" diye bağırdı. "Bu da ne?"

Owen kafasını kaldırıp Jane'e baktı ve havlamaya başladı.

Jane Simonetta'yı sımsıkı tutup başının üstüne kaldırarak "Ay!" diye bağırdı. Owen onun kendisiyle oyun oynamak istediğini sanmış olmalı ki havaya sıçrayarak etrafında dönmeye başladı, bir yandan da havlıyordu.

"İmdat! Yardım edin!" diye bağırdı Jane, yavru kediyi hâlâ başının üzerinde tutuyordu. "Fenkon, bir şeyler yapsana!"

"Otur oğlum!" dedi Fenton. "Owen, kes şunu!" Köpeği tutmaya çalıştı. Ama tasması olmadığından Owen hemen Fenton'un elinden kurtuluyordu.

Tam o sırada Willy kapıda göründü.

"Vay canına!" dedi, kapının ağzında dikilmiş olan biteni memnuniyetle seyrediyordu. "Bir köpek!"

Jane kapıya doğru koşarken gözlerinde yaşlarla Fenton'a doğru baktı.

"Fenkon, bunu nasıl yaparsın!" dedi. Willy'yi itip içeri girdi.

Fenton köpeği iki koluyla birden boynundan tuttu.

"Sana kes şunu diyorum!" dedi sert bir ses tonuyla, başını köpeğin başına yaklaştırarak. "Kötü köpek! Kötü Owen!"

Owen oturup suçlu suçlu Fenton'a baktı. Sonra köpek yüzünü yalamaya başlayınca Fenton gülümsedi.

"Vay!" dedi Willy. "Nerden buldun bu köpeği?"

"Aslında o beni buldu desek daha doğru olur." dedi Fenton. Willy'ye Owen'ın önceki gün kulübenin orada ilk nasıl karşısına çıktığını ve bugün de yolda nasıl ortaya çıktığını anlattı. "Ona Owen adını taktım." diyerek konuşmasını bitirdi.

"Çok etkileyici bir hikâye." dedi Willy, Owen'ı sevmek için öne doğru eğilirken.

"Aslında köpek de çok etkileyici," dedi Fenton, etrafına bakınıp bir dal parçası buldu, "seyret!" Kolunu dalı fırlatacakmış gibi havaya kaldırdı. "Hadi oğlum, hazır mısın?"

Owen ayağa fırlayıp havlamaya başladı.

"Hadi oğlum, git getir onu!" dedi Fenton, dalı Willylerin evinin arkasındaki koruluğa doğru fırlatırken.

"Unut onu, asla bulamaz." dedi Willy, Owen koşarak uzaklaşırken.

"Bekle biraz." dedi Fenton.

Kısa bir süre sonra Owen ağaçların arasından göründü, dal parçası ağzında koşarak geliyordu.

"Aferin oğlum! Cici köpek Owen!" dedi Fenton, köpek dalı ona geri getirdiğinde.

"Hey, ben de deneyebilir miyim?" diye sordu Willy.

"Tabii!" dedi Fenton, dalı ona uzattı.

"Hadi, git getir Owen!" dedi Willy, dalı fırlatırken.

Kısa bir süre sonra, Owen bir kere daha ağzında dal parçasıyla ortaya çıktı. Fenton'a doğru yönelmişti ki, Fenton "Hayır Owen, Willy'ye götür." dedi.

Köpek durup etrafına bakındı.

"Willy'ye!" diye tekrar etti Fenton, parmağıyla Willy'yi göstererek.

Owen kuyruğunu sallayarak Willy'ye doğru yöneldi.

"Hey, bu çok hoş." dedi Willy, eğilip Owen'ın ağzından dal parçasını aldı. "Ne söylediğini anladı gibi görünüyor."

"Evet," dedi Fenton gururla, "şunu bana atsana. Bakalım tekrar yapacak mı?"

Willy dal parçasını Fenton'a attı, Owen da dalın arkasından neşe içinde havlayarak Fenton'a doğru koştu.

"Al Owen," dedi Fenton, dalı köpeğe doğru uzatarak, "bunu Willy'ye götür."

Owen dalı ağzına alıp Willy'ye doğru yöneldi.

"Fenton görünüşe bakılırsa harika bir köpeğin var."

"Farkındayım," dedi Fenton, "yalnız bir sorun var."

"Neymiş?" diye sordu Willy.

"Onu eve almam mümkün değil."

"Niye?" dedi Willy. "Sahibi yok gibi görünüyor, değil mi? Yani tasması yok ve seni iki kere evine kadar takip etmiş."

"Evet," dedi Fenton, "ama babam evde köpek beslememe asla izin vermez. O kadar eminim ki... New York'tayken onlara bir köpek alıp alamayacağımızı milyonlarca kere sormuş olmalıyım. Her zaman, olmaz dediler; hep bir köpek sahibi olmanın çok fazla sorumluluk gerektireceğini söylediler. Sonunda ben de sormaktan vazgeçtim."

"Of, bu çok kötü işte."

"Öyle..." dedi Fenton, Owen'ın kulaklarının arkasını kaşırken. Sonra Willy'ye doğru dönüp, "Baksana, düşünüyordum da, belki de o burada, sizin evde durabilir."

"İmkânsız!" dedi Willy, başını iki yana sallayarak. "Simonetta'yı görünce neler yaptığını unuttun mu? Kedilerle köpekleri bir arada tutamazsın, Fenton. Hem zaten babamın köpeklere alerjisi var."

"Ya!" dedi Fenton, düş kırıklığı içinde. Peki şimdi Owen'ı ne yapacaktı.

"Bir fikrim var." dedi Willy. "Maggie'ye sormaya ne dersin? Çiftliklerinde tonlarca yer var; belki Owen onlarda kalabilir."

"Evet olabilir." dedi Fenton. Owen'ın hemen yanlarındaki evde, Willylerde kalması fikri ona daha hoş olur gibi gelmişti, ama asıl önemli olan köpeğe iyi bir ev bul-

maktı. Ayrıca ne zaman istese Maggielere gidip Owen'ı görebilirdi.

"Hadi gel ona bir telefon edelim." dedi Willy. Bir an durdu, "Düşündüm de, sen burada Owen'la dursan da ben içeri girip telefon etsem daha iyi olacak."

"Olur." dedi Fenton.

Fenton merdivenlerin son basamağına oturdu, Owen da hemen yanına uzandı. Owen sırtüstü dönünce Fenton eğilip karnını okşadı.

Birkaç dakika sonra Willy kapıda göründü. "Maggie oraya gelmemizi söyledi."

"Öyle mi?" dedi Fenton. "Kabul etti mi yani?"

"Sorun çıkmayacağını söyledi." dedi Willy. "Çiftlikte birkaç köpekleri varmış zaten, bir tane fazla olması büyük bir ihtimalle bir fark yaratmayacaktır."

Fenton Owen'a baktı. Hâlâ, Owen keşke benimle birlikte bizim evde kalabilseydi, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

"Peki o zaman," dedi Fenton, ayağa kalkarak, "gidelim."

On beş dakika sonra, Fenton ve Willy Uyuyan Ayı Dağı'na giden yol üzerinde, arkalarında neşeyle koşan Owen'la birlikte, Karr Çiftliği'nin girişine doğru pedal çeviriyorlardı. Yol boyunca uzanan Karr Çiftliği'ne ait arazi ile yolu birbirinden ayıran çit boyunca ilerlerken Fenton hayretle etrafına bakıyordu. Bu kadar büyük bir arazinin tek bir aileye ait olmasını hâlâ aklı almıyordu.

Fenton'la Maggie arkadaş olalı çok uzun zaman olmamıştı. Bisikletle çiftliğin yanından çok geçmiş ve çitin arkasında otlayan atları hep görmüştü; ama hiç çiftliğin içine girmiş değildi.

Fenton ve Willy üzerinde at nallarının asılı olduğu iki kanatlı demir kapıdan geçerlerken Fenton arazinin her yöne kilometrelerce yayılıyor gibi göründüğünü düşündü. Önlerinde tek katlı beyaz bir ev ve bir sürü büyük bina vardı.

"Maggie bizi ahırın yanında bekleyeceğini söylemişti." dedi Willy, büyük binalardan birine doğru yönelerek. Fenton da onu takip etti. Yanında Willy olduğu için şanslıydı. Buraya kendi başına gelse hangi binanın ahır olduğunu anlayamazdı kesinlikle.

Binaya biraz daha yaklaştıklarında Fenton Maggie'nin binanın önünde durduğunu gördü. Maggie onlara el salladı.

"Merhaba!" dedi, Fenton ve Willy yanına gelip bisikletlerinden indiklerinde. Owen'a baktı. "Demek köpeğimiz bu, hı?"

"Evet," dedi Fenton, "adı Owen."

"Merhaba Owen!" dedi Maggie, elini köpeğe doğru uzatarak. Owen Maggie'nin elini koklayıp kuyruğunu salladı.

"Gerçekten burada kalmasında bir sakınca yok mu?" diye sordu Fenton.

Maggie omzunu silkti. "Niye olsun ki? Zaten burada çiftlikte gezinen ve akşamları da ahırda atlarla uyuyan birkaç köpek var. Bir tane fazla olsa kimse fark etmez bile belki."

"Yani burada, dışarıda mı kalacak diyorsun?" dedi Fenton.

"Tabii," dedi Maggie, "burada bütün köpekler dışarıda kalır."

"Ya," dedi Fenton, Owen'a bakarak, "ben seninle evde kalır diye ümit ediyordum."

"Dalga mı geçiyorsun!" dedi Maggie. "Annem imkânı yok eve bir köpek sokmaz. Değerli antika mobilyalarına zarar verirler filan diye çok korkar."

"Ya!" dedi Fenton, düş kırıklığı içinde.

"Merak etme Fen. Ona hiçbir şey olmaz." dedi Maggie. "Hem ona arkadaşlık edecek bir sürü köpek de olacak."

"Olabilir." dedi Fenton, Owen'a bakarak. Ama o yine de hâlâ Owen'ın içeride insanlarla birlikte olursa daha mutlu olacağını düşünüyordu.

"Hem sen bu köpeği nerden buldun Fen?" diye sordu Maggie.

"Aslında, hiçbir yerden." diye cevapladı Fenton. "Demek istediğim, onunla ilk kez dün Willylerden bizim eve doğru yürürken karşılaştım."

"Öyle mi?" dedi Maggie. "Çok sevimli."

"Fenton bugün kazı alanından eve dönerken tekrar ortaya çıkmış." dedi Willy.

"Aa, kazı alanı dedin de aklıma geldi," dedi Fenton, "babamlar Uyuyan Ayı'da yeni kemikler bulmuşlar. Bir volkanın patlamasıyla küllerin altında kalmış bir dinozora ait olduklarını düşünüyorlar."

"Vay!" dedi Willy.

"Peki, ne çeşit bir dinozormuş bu Fen?" diye sordu Maggie.

"Henüz emin değiller," dedi Fenton, "ama Üst Kretase Dönemi'nde yaşamış bir saurischia olduğunu ve boyunun bir yetişkinin beline kadar geldiğini biliyorlar. Küçük saurischialardan, etoburlardan biri olabilir."

"Bu bilgiler başlangıç için hiç de fena değil." dedi Maggie.

"Evet," dedi Willy, "eminim hangi dinozor olduğunu da yakında bulacaklardır."

"Babamlar bunu zannettiklerinden daha kısa bir süre içinde de öğrenebilirler tabii." dedi Fenton gülümseyerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Willy.

"Bilgisayarda biraz araştırma yapmak için eve doğru gidiyordum." dedi Fenton.

"Aa, New York'taki arkadaşının tasarladığı o dinozor programını mı kullanacaktın, hani bana daha önce bahsettiğin programı?" diye sordu Maggie.

"Çok doğru," dedi Fenton, "dün gece babamın bulunan fosil hakkında anlattıklarını kullanıp programı çalıştırdım; ama kesin bir cevap alamadım. Bugün öğrendiğim yeni bilgilerin yararlı olacağını umuyorum."

"Güzel!" dedi Maggie.

"Hey, siz de gelmek ister miydiniz?" diye sordu Fenton. "Bilgisayar programının çalışıp çalışmadığını hep birlikte deneyip görürüz."

"Olur." dedi Willy.

"İyi fikir." dedi Maggie. "Bekleyin de bisikletimi alıp geleyim."

Fenton kafasını çevirip Owen'a baktı, Owen da ona bakıp kuyruğunu umutla salladı.

"Kusura bakma oğlum." dedi Fenton. Derin bir nefes aldı. İçini kaplayan sıkıntıyı önemsememeye çalıştı. "Benimle gelemezsin. Bundan sonra senin evin burası."

6

"Hadi," dedi Fenton, yaptığı salamlı sandviçleri bir tabağa üst üste dizerken "siz de meyve suyuyla kurabiyeleri alın."

"Tamam." dedi Maggie, uzanıp kurabiye torbasını eline aldı, içinden bir tane alıp ağzına attı.

Willy de meyve suyu dolu bardakları aldı. O ve Maggie Fenton'un arkasından merdivenleri çıktılar.

"Sonunda," dedi Fenton, "dinozor programını deneme zamanı geldi."

"Hangi dinozor olduğunu bulacağız mı diyorsun?" diye sordu Willy.

"Bulacağımızı umuyorum." dedi Fenton, çalışma odasının kapısından girerlerken. "Tek yapmamız gereken şey bilgisayardan, Üst Kretase Dönemi'nde Kuzey Amerika'nın batısında yaşamış, boyu bir metre yirmi santimetreden uzun olmayan bir saurischia bulmasını istemek."

"Vay!" dedi Maggie. "Bu program müthiş bir şeye benziyor. New York'taki arkadaşın bilgisayarlar hakkında çok şey biliyor olmalı."

"Max bilgisayar konusunda bir dâhidir." dedi Fenton gururla. Bilgisayarın başına oturdu. "Önce elimizdeki bilgileri gireceğiz--" klavyede bir şeyler yazdı, "--sonra da araştırmaya başlaması için bilgisayara komut vereceğiz." Birkaç tuşa daha bastı.

"Bu kadar mı?" dedi Willy, bir yandan sandviçini yiyordu.

"Bu kadar." dedi Fenton. "İşte cevap geliyor."

Cevabı görmek için hepsi birden ekrana doğru eğildiler. Ekranda bir liste halinde dinozor adları belirdi.

"Of!" dedi Fenton, düş kırıklığı içinde. Bu liste ilkinden daha kısaydı, ama yine de yararlı olamayacak kadar uzundu.

"Nasıl yani!" dedi Willy. "Bu dinozorlardan hangisiymiş?"

"Sorun da bu ya!" dedi Fenton içini çekerek. "Hepsi olabilir."

"Cevabı bulmak için daha da fazla bilgiye ihtiyacımız var sanırım." dedi Maggie.

"Evet, öyle." dedi Fenton. Bir an durup düşündü. "Bir fikrim var. Niye yarın hep birlikte kazı alanına gitmiyoruz. Belki kafa kafaya verip düşünürsek yeni bir şey buluruz."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Fenton bilgisayarın başına oturup modemi çalıştırdı. Saat sekizdi ve Max'le Hazine Avı oynama zamanları gelmişti. Fenton her hafta tam bu saatte New York'taki arkadaşıyla bağlantı kurardı.

]SELAM MAX BENİM[

yazdı Fenton.

<SELAM FENTON NASIL GİDİYOR?>

oldu Max'in cevabı.

]İYİ GİBİ. BİR KÖPEK BULDUM AMA EVE ALAMIYORUM[

<NE KÖTÜ. ANNEM BENİM BİR YILAN ALMAMA İZİN VERECEK GİBİ>

]CİDDİ MİSİN?[

<YANİ ASLINDA HAYIR DEDİ AMA KANDIRMAYA ÇALIŞIYORUM. KAZI ALANINDA İŞLER NASIL?>

]İYİ. YENİ DİNOZOR KEMİKLERİ BULUNDU. BİR VOLKANIN PATLAMASIYLA ÖLMÜŞ[

<YA. TÜRÜ NEYMİŞ?>

]HENÜZ KİMSE BİLMİYOR. YAPTIĞIN PROGRAMI KULLANIP BULMAYA ÇALIŞTIM AMA OLMADI[

<NASIL OLMADI?>

]ELİMDE DİNOZOR HAKKINDA YETERLİ BİLGİ YOKTU, PROGRAM DA BANA ANCAK UZUN BİR LİSTE VEREBİLDİ CEVAP YERİNE[

<TAMAM ŞİMDİ ANLAŞILDI. BEN DE PROGRAMLA İLGİLİ BİR SORUN VAR DİYORSUN SANDIM... EE TABİİ BU DA İMKÂNSIZ... HAZİNE AVI OYNAYALIM MI?>

]OLUR[

yazdı Fenton.

Sonraki kırk beş dakika boyunca çocuklar kendilerini oyuna iyice kaptırdılar. Bu süre içinde kazı alanındaki dinozor da Owen da Fenton'un aklından uçup gitmişti.

7

Ertesi gün Fenton buzdolabını açmış Maggie'ye, Owen'a götürmesi için verebileceği bir şeyler arıyordu. Owen'ı çok özlemişti. Ona bir şeyler yollama fikri kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Alışverişe çıkmalarının zamanı gelmiş de geçiyordu. Willy, Maggie ve o önceki gün evdeki tüm ekmekle salamı bitirmişlerdi. Buzdolabında da pek bir şey kalmamıştı.

Zeytin? Yo, herhalde köpekler zeytinden pek hoşlanmazlardı. Limon? Yok, o da işe yaramazdı. Mayonez ve ketçabın da pek yararı olmazdı.

Mutfak dolabına baktı. Orada da, iki kutu mısır gevreği, bir paket makarna ve önceki günkü kurabiyelerden artanlar vardı. Kurabiye olabilir, diye düşündü. Birkaç tanesini alıp kot montunun cebine soktu.

Tam o sırada dışarıdan Willy'nin sesini duydu.

"Fenton hazır mısın? Fenton!"

"Geliyorum." diye bağırdı Fenton da. "Bir dakika!"

Triceratops armalı beysbol şapkasını mutfak masasının üzerinden alıp kafasına ters olarak geçirdi.

"Selam!" dedi, arka tarafa doğru yürürken.

"Selam!" dedi Willy de. "Uyuyan Ayı'ya gidiyoruz değil mi?"

"Evet." dedi Fenton. "Maggie bizi evlerinin orada, yolda bekleyeceğini söyledi."

On dakika sonra Maggie'nin onları bisikletiyle beklemekte olduğu Karr Çiftliği'nin giriş kapısının önündeydiler.

"Sana kötü haberlerim var Fen." dedi Maggie, Fenton ve Willy bisikletleriyle yanına gelip durduklarında.

"N'oldu?" diye sordu Fenton.

"Owen'la ilgili." dedi Maggie.

"Ya!" dedi Fenton, "N'oldu bir şeyi yok ya?"

"Yo, hiçbir şeyi yok." dedi Maggie. "Ama sanırım bu iş yürümeyecek. Çiftlikte daha fazla kalabilir mi bilemiyorum."

"Niye?" diye sordu Willy.

"Bir şey mi yaptı?" dedi Fenton.

"Aslında Owen'ın bir suçu yok." diye anlatmaya başladı Maggie. "Diğer köpekler sorun çıkardı. Yani onların hepsi çiftlikte bir arada büyüdü ya, birbirlerini çok iyi tanıyorlar. Owen onlar için bir yabancı, çok huysuzlandılar."

"Onu kabullenmediler mi diyorsun?" dedi Fenton.

"Kesinlikle!" dedi Maggie, başını onaylar biçimde sallayarak. "Hatta durum o kadar kötü oldu ki Owen'ı eve sokmak zorunda kaldım."

"Peki ama ya annen?" dedi Willy.

"Haberi yok." dedi Maggie. "Owen'ı bu sabah gizlice eve sokup arka tarafta depo olarak kullandığımız odaya kapattım. Annem oraya hiç girmez. Ama orada da uzun süre duramaz; eninde sonunda biri onu bulur. Maalesef onu geri alman gerekiyor Fen!"

"Ama nasıl alayım?" dedi Fen. "Onunla ne yaparım ben?"

"Bilemiyorum." dedi Maggie. "Ama bildiğim bir şey var; o da Owen'ın bizim evde daha fazla kalamayacağı."

"Peki," dedi Fenton, "bana bir iki gün süre ver, bir çözüm yolu bulmaya çalışacağım, olur mu?"

"Olur." dedi Maggie. "Onu bir süre daha saklayabilirim sanırım."

"Aa, unutmadan... Bunları ona verebilir misin?" dedi Fenton, montunun cebinden çıkardığı kurabiyeleri Maggie'ye uzatarak.

"Kurabiye mi?" dedi Willy. "Köpeğe mi?"

"Sadece bunları bulabildim." dedi Fenton. "Karnı acıkmış olabilir diye düşünmüştüm."

"Sen merak etme Fen." dedi Maggie. "Benim yanımda kaldığı sürece Owen krallar gibi yaşar."

"Nasıl yani?" diye sordu Fenton.

"Dina'dan Owen'ın hoşuna gidebileceğini düşündüğüm her şeyi isteyebilirim." dedi Maggie.

"Aa, doğru ya!" dedi Fenton. Dina Maggielerin aşçısıydı. Maggie daha önce Fenton'a canı bir şey yemek istediğinde tek yapması gereken şeyin mutfağa gidip bunu Dina'dan istemek olduğunu söylemişti.

"Canımın biraz kemik ve köpek bisküvisi çektiğini söyleyecek olursam Dina ne der acaba!" dedi Maggie gülerek.

Fenton ve Willy de güldü.

"Hey, kemiklerden söz etmişken--" dedi Fenton, "Hadi artık kazı alanına gidip şu fosillere bir göz atalım."

"Herkes nerde acaba?" diye sordu Fenton, o, Maggie ve Willy, kazı alanına geldiklerinde bisikletlerinden inerlerken.

Etrafa baktı ama babası, Charlie ve Profesör Martin ortalıkta görünmüyordu.

"Baba?" diye seslendi. Maggie ve Willy'ye baktı. "Belki de karavandalardır."

Willy "Vay!" dedi, Fenton'un önceki gün babası ve Charlie ile üzerinde çalıştığı kayaya doğru yürürken. "Şunlara bakın!"

Fenton Willy'nin neden bahsettiğine bakmak için hızla yanına gitti. Fenton'un daha önce kazı işlemlerine yardım ettiği kasık kemiği hâlâ kısmen kayanın içinde

olarak duruyordu. Etrafındaysa Fenton'un daha önce görmediği birçok yeni kemik parçası vardı. Bunların yanında yerde, Profesör Martin'in her zaman giydiği hasır şapka duruyordu.

"Sanırım bunları daha yeni buldular." dedi Fenton, fosillere bakarak.

Maggie de o tarafa doğru yürüyüp Fenton'un yanında durdu. "Bunlar nedir?" diye sordu.

Fenton kasık kemiğini işaret etti. "Şey-- bu çıkarılmasına yardım ettiğim leğen kemiği parçası, ama şu diğer fosillerin hepsi yeni." Eğri bir çizgi oluşturacak şekilde yan yana duran köşeli kemiklere yakından bakmak için yere çömeldi. "Tam emin değilim ama bunlar bir dinozorun boynuna aitmiş gibi duruyorlar."

"İlginç." dedi Willy.

Fenton yerini değiştirip hemen yandaki diğer kemik parçalarını incelemeye başladı. Bunlar daha küçüklerdi ve hayvanın neresine ait olduklarını kestirmek hayli güçtü. Derken bir yanında küçük üçgen çıkıntılar olan uzun, ince bir kemik parçası dikkatini çekti. Bir anda neye bakmakta olduğunu anladı.

"Dişler!" dedi heyecanla.

"Öyle mi?" diye sordu Maggie. "Hani nerde?"

"İşte!" dedi Fenton, kemiğin üzerindeki üçgen biçimli çıkıntıları göstererek. "Sanırım bu, dinozorun çenesinin bir parçası."

Bu yeni kemikler sayesinde, babası ve ekip sonunda dinozorun çeşidini saptayabilmişler miydi acaba? Fenton her ne kadar esrarın çözülmesini istiyor olsa da doğru cevabı bulma şansını yitirmiş olabileceği düşüncesiyle biraz hayal kırıklığına uğramadan edemedi.

Willy "Vay canına." dedi. "Bu dişler çok korkunç görünüyor."

Tam o sırada Fenton, Profesör Martin'in sesini duydu.

"Herkese merhaba." dedi Profesör Martin.

Fenton "Merhaba, Profesör Martin." dedi. "Babamla Charlie nerdeler?"

"Karavanın arkasındalar. Ben de şapkamı almak için gelmiştim." dedi. "Hayli can sıkıcı bir sabah geçirdik, bu yüzden öğle yemeğini biraz erken yemeye karar vermiştik."

Fenton "Can sıkıcı mı? Nasıl yani?" diye sordu. Sonra yeni fosilleri işaret ederek "Bana muhteşem bir sabah geçirmişsiniz gibi geldi." dedi.

"Bence de." diye onayladı Maggie. "Çok önemli bazı keşiflerde bulunmuşsunuz gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyle." dedi Willy de.

"Kafa karıştıran bazı keşifler demek daha doğru olur." dedi Profesör Martin, iç çekerek.

"Öyle mi?" dedi Fenton, "bence her şey çok açık."

"Fenton oradaki kemiklerin dinozorun boynuna ait olduğunu düşünüyor." dedi Willy.

"Evet, öyle." dedi Profesör Martin. "Onlarla ilgili bir sorun yok. Kafamızı karıştıran şu diğer parça, yani çene kemiğine ait olan."

"Nasıl yani?" diye sordu Maggie.

"Kafanızı karıştıran şey ne?" diye sordu Fenton.

"Şey--" dedi Profesör Martin, "ona yakından baktınız mı?"

"Yo, pek sayılmaz." dedi Fenton.

Gerçekten de yeni keşifler kendisini öyle heyecanlandırmıştı ki bunları dikkatlice incelemeye zamanı olmamıştı.

Fenton çene kemiğine doğru eğildi. Uzun ve inceydi, arkaya doğru kalınlaşıyordu. Dişlerin yüzeyinde tırmık izine benzeyen çentikler vardı. Kemiğin üzerinde çok sayıda diş görünüyordu. Üçgen biçimli olan dişler çok hafif eğriydiler. Kenarları da pürüzlü ve çıkıntılıydı.

"Ama--" dedi Fenton, dişlere tekrar bakarak. "Bu dişler bir etobura ait değil!" Yalnızca otobur dinozorların böyle dişleri olduğunu biliyordu; bitkileri öğütmek için dişlerinin çıkıntılı kenarlarını kullanırlardı. Etobur dinozorlarınsa pürüzsüz, hilal biçimli, sivri uçlu, tırtıklı dişleri olurdu.

"Çok doğru." dedi Profesör Martin.

Willy "Ama bu dinozorun bir etobur olduğunu söylemiştin Fenton." dedi.

"Bunu ben değil babam söylemişti." dedi Fenton.

"Doğru, Üst Kretase Dönemi'nde bu bölgede yaşamış olan küçük saurischiaların çoğu etoburdu. Ama buradaki asıl sorun o da değil."

"O zaman belki de bu dinozor o az sayıdaki otobur saurischialardan biriydi." dedi Maggie.

Fenton yeniden fosile baktı. Tam o sırada Profesör Martin'in sözünü ettiği sorunun ne olduğunu anladı. Orada, çene kemiğinin ön tarafında gagaya benzeyen geniş, eğri bir kemik parçası vardı.

"Durun bir dakika..." dedi Fenton, gördüğü şeyden çok etkilenmişti. Gagaya benzeyen kemiği işaret ederek "Bu orada ne arıyor?" diye sordu.

"İşte o!" dedi Profesör Martin.

"N'oldu? Ben hiçbir şey anlamadım." dedi Willy.

"Ağzın ön tarafındaki şu kemik parçası," dedi Fenton, "saurischialarda böyle bir şey hiçbir zaman olmaz. Bu yalnızca ornithischialarda vardır."

"Öyleyse belki de bu bir ornithischia." dedi Maggie.

Fenton başını hayır anlamında iki yana salladı. "Olamaz. Bulunmasına yardım ettiğim şu kasık kemiği var ya, o da yalnızca saurischialarda öyledir."

"Ama böyle bir şey nasıl olabilir?" diye sordu Maggie.

"Çok anlamsız." dedi Willy.

"Doğru." dedi Profesör Martin. "Şimdi bu bulduklarımızın canımızı neden bu kadar sıktığını siz de anladınız. Hiçbir açıklaması yok gibi görünüyor. Bazı şeyleri

açıklığa kavuşturabiliriz zannetmiştik, ama şimdi durum daha da içinden çıkılmaz bir hale geldi gibi görünüyor." İçini çekti. "Belki de bu esrarı asla çözemeyeceğiz."

Ben bir şey yapamayacak olursam öyle, diye düşündü Fenton. Bu esrarı çözmenin, şimdiye kadar yaptığı en zor şey olacağının farkındaydı, ama çözmeye de her zamankinden daha kararlıydı.

8

"Bilmiyorum Fenton. Bulduklarımıza bir anlam veremiyorum doğrusu." dedi Bay Rumplemayer, o gece akşam yemeğinden sonra Fenton'la ikisi mutfaktaki lavabonun önünde dikilmiş bulaşıkları yıkayıp kurularken.

"Gerçekten çok garip bir durum." dedi Fenton. Babasının uzattığı ıslak tabağı alıp kurulama beziyle kurulamaya başladı. "Yani, ornithischia ağzına ve saurischia leğen kemiğine sahip bir dinozor nasıl olabilir?"

"Dinozorlar hakkında bildiğimiz her şeye aykırı bu." diye onayladı babası. Duruladığı kâseyi Fenton'a uzattı. "Ayrıca çok da ümit kırıcı. Biz de çok önemli bir fosil bulmayı bekliyorduk."

"Volkanik küller yüzünden mi?" dedi Fenton, kâseyi kurularken.

"Evet." dedi Bay Rumplemayer. "Boyun ve çene kemiklerini bulunca hepimiz ne kadar da heyecanlanmıştık. Dinozorun çeşidini saptamamız açısından çok önemli bir

ipucu bulduğumuzu zannetmiştik. Ama bulduklarımız işleri daha da karıştırdı."

Tam o sırada telefon çaldı.

"Ben bakarım." dedi Fenton. Elindeki kurulama bezini bırakıp tezgâhın üzerindeki duvara monte edilmiş sarı telefona doğru yürüdü. "Alo?"

"Merhaba Fenton. Benim."

"Merhaba Maggie."

"Bak Fenton, seninle Owen hakkında konuşmamız lazım."

"Öyle mi?" dedi Fenton, gözünün ucuyla babasına baktı.

"Evet." dedi Maggie. "Maalesef o burada daha fazla kalamaz."

"Ama bana iki gün filan idare ederim demiştin Maggie." dedi Fenton, gözlerini babasından ayırmadan. "Ne oldu? Bir sorun mu çıktı?"

"Evet. Deponun altını üstüne getirmiş." dedi Maggie. "Raflardaki her şeyi yere indirmiş, kutuların içindekileri çıkarmış, hepsini almış yatması için içine bir battaniye serdiğim küçük dolaba sokmuş. Sonra da hepsini dişleyip parçalamış! Ortalığı bir görmelisin... Benim eski paletlerim ve ablam Lila'nın tenis raketi paramparça olmuş. Annemin her Paskalya giydiği üzerinde çiçekler olan hasır şapkanın başına gelenler de cabası. Mahvettiği şeylerin hepsi bu kadar da değil üstelik."

"Vay canına!" dedi Fenton. "Çok kötü olmuş."

"Sanırım Lila tenis raketinin ne hale geldiğini görünce çok fena sinirlenecek." dedi Maggie.

"Kusura bakma Maggie. Çok özür dilerim." dedi Fenton.

Maggie içini çekti. "Senin bir suçun yok ki Fen. Owen içgüdüsel olarak böyle davranıyor. Köpekler eşyaları dişlemeyi severler. Ama yine de burada daha fazla kalamaz. Onu bir an önce almalısın."

"Peki, tamam." dedi Fenton. Babasının bulunduğu tarafa doğru bakıp sesini alçalttı. "Bak ne diyeceğim, onu yarın sabah okuldan önce buraya getir, tamam mı? Ama babam işe gidene kadar beklemeliyiz, o gidince ben posta kutumuzun üzerindeki bayrağı kaldırırım, sen de gelebileceğini, bir tehlike olmadığını anlarsın."

"Tamam." dedi Maggie. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." dedi Fenton. Telefonu kapattı.

Fenton telefonla konuşurken, babası kalan bulaşıkları da yıkamış, musluğu kapatıyordu. "Ne olmuş oğlum?" dedi.

"Hı? Nasıl yani?" dedi Fenton huzursuz bir şekilde.

"Konuşmandan bana Maggie'nin bir sorunu varmış gibi geldi de onun için sordum." dedi babası.

"Sorun mu?" diye tekrar etti Fenton, bir yandan da ne söyleyeceğini düşünüyordu.

"Evet." dedi babası. "Bana öyle gibi geldi."

"Yo, önemli bir şey değil." dedi Fenton. Bir şey söylemesi gerekiyordu. "Kazı alanında bulduklarınızı nasıl olup da kimsenin açıklayamamasına kafası takılmış."

"Öyle mi?" dedi Bay Rumplemayer, kaşlarını kaldırarak. "Bunun Maggie için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Aa, önemli tabii. Maggie dinozorlara çok meraklı... Baba, yukarı odama çıkabilir miyim? Yapmam gereken çok önemli ev ödevlerim var da."

"Çık tabii oğlum. Ev ödevlerini yapmanı engellemek istemem."

"Tamam, sonra görüşürüz baba." dedi Fenton hızla mutfaktan çıkarken.

Mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanırken, of ne kadar da zor oldu, diye düşündü. Ama Owen'ı ne yapacağı konusunda karar vermenin zorluğu yanında bu da bir şey miydi?

9

Ertesi sabah Fenton ve Willy Uyuyan Ayı Dağı'na çıkan yolun kenarındaki çalıların arkasına saklanmış bekliyorlardı.

"Baban yakında geçer umarım." dedi Willy. "İlk dersin başlamasına o kadar da çok zaman kalmadı."

"Biliyorum." dedi Fenton, saatine bakarak. "Dur, galiba geliyor."

Uzaktan bir motor sesi duyuldu. Ses yaklaşırken Fenton ve Willy çalıların arkasına iyice çömeldiler.

"Bu o." dedi Fenton. Yeşil kamyonet yanlarından geçip tepeye doğru tırmanmaya başladı. "Tamam, hadi gel eve dönüp Maggie'yi bekleyelim."

Çalıların arasından çıkardıkları bisikletlerine bindiler.

Onların ve Willylerin evlerine giden yol ayrımına geldiklerine Fenton Willy'ye "Dur bir dakika." diyerek posta kutularına doğru gitti. Kendi posta kutularının üstündeki küçük kırmızı bayrağı kaldırdı.

"Niye öyle yaptın?" diye sordu Willy. "Mektup mu yollayacaksın?"

"Bu bir işaret." diye açıkladı Fenton. "Maggie için. Bayrağı kalkık görünce gelebileceğini anlayacak."

"Aa!" dedi Willy. "Anladım."

İki çocuk Fentonların garajının önüne kadar gittiler. Bisikletlerini garaj kapısına dayayıp verandaya çıkan merdivenlere oturdular.

"Maggie şimdi gelir." dedi Fenton.

"İyi olur." dedi Willy. "Belki o zaman zil çalmadan yetişebiliriz."

Ama aradan on dakika geçtiği halde Maggie ortada yoktu.

"Hiç anlayamıyorum." dedi Fenton. "Ona burada buluşalım demiştim."

"Biraz daha gecikecek olursa eksi almamız kesinleşecek." dedi Willy.

"Evet, galiba haklısın." dedi Fenton. Morgan okulunda öğretmenler kurallara uymayan öğrencilere eksi veriyorlardı. Toplam dört eksin olunca alıkonulma cezası alıyordun, yani dersten sonra okulda kalıp çalışman gerekiyordu. Neyse ki Fenton henüz hiç eksi almamıştı.

O sırada Fenton evin yanındaki çalılardan bir hışırtı geldiğini duydu.

"Fen?" diye fısıldadı bir ses. "Fen? Her şey yolunda mı?"

"Maggie?" dedi Fenton çalılara doğru bakarak. "Maggie, sen misin?"

"Evet." dedi ses, hâlâ fısıldıyordu. "Çıkabilir miyiz?"

Fenton "Tabii." dedi ve ekledi "Hem zaten siz orada ne arıyorsunuz?"

Willy de "Sabahtan beri seni bekliyoruz." dedi.

"Beni mi bekliyorsunuz?" dedi Maggie, sinirli bir ses tonuyla. Owen'la birlikte çalıların arasından çıkmıştı. Bir eliyle Owen'ın boynuna bağlı olan ipi tutuyor, diğer eliyle de köpeğin ağzını kapatıyordu. Elini Owen'ın ağzından çekince köpek havlamaya ve ipten kurtulmak için çırpınmaya başladı. "Posta kutunuzun önünde gidip gelmekten canım çıktı. Hani işaret verecektin."

"Ne diyorsun?" dedi Fenton. Owen'ın sesini bastırabilmek için bağırması gerekiyordu. "Bayrağı kaldırmıştım."

"Evet." dedi Willy. "Ben de gördüm, kaldırdı."

"Ama şimdi kalkık değil." dedi Maggie.

"Çok saçma." dedi Fenton.

"Aa, ben anladım galiba." dedi Willy. "Bayrağı postacı indirmiştir."

"Postacı mı?" diye sordu Fenton.

"Tabii." dedi Willy. "Her sabah gelip postalanacak mektup var mı diye bakar. Bayrak kalkık olduğundan mektup yollayacağınızı düşünüp durmuştur. Posta kutusunun boş olduğunu görünce de, bir yanlışlık oldu herhalde deyip, bayrağı indirmiştir."

"Ya! Bu işaret amma işe yarıyormuş." dedi Fenton.

"Neyse." dedi Maggie. "Benim tek bildiğim son on beş dakikadır posta kutularının orada dolanıp durduğum. Sonunda dayanamayıp gelip ne olduğuna bakmaya karar verdim. Bu arada Owen'ın ses çıkarmamasını sağlamanın pek kolay olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Selam Owen!" dedi Fenton, hâlâ boynundaki ipten kurtulmak için debelenen köpeğe doğru bakarak. Yere çömeldi. Owen neşe içinde Fenton'un yüzünü yalamaya başladı.

"Al bakalım Fenton." dedi Maggie, ipi Fenton'un eline tutuştururken. "Artık tamamen senin."

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Willy.

"Bilemiyorum." dedi Fenton. "Bu durumda onu eve kapatıp gideceğim herhalde-- bilmem ki."

"Aklıma bir şey geldi." dedi Maggie. "Kulübeye ne dersiniz?"

"İyi fikir!" dedi Fenton. "Ne dersin, olur mu Willy?"

"Olur." dedi Willy. "Neden olmasın?"

"Gel Owen," dedi Fenton, "seni yeni yuvana götürüyoruz."

"Evet." dedi Willy oflayarak. "Sonra da okula gider eksilerimizi alırız."

Fenton Willy'nin haklı olduğunu biliyordu. Artık isteseler de derse zamanında yetişemezlerdi. Ama ayağının dibinde sevinçle sıçrayan Owen'a bakınca bunun pek de umurunda olmadığını düşündü.

"Aa, olamaz." dedi Fenton, o öğleden sonra kulübeye girince. "Owen, ne yaptın sen?"

Owen neşeyle kuyruğunu salladı.

"Seni yaramaz!" dedi Fenton, etrafına bakarak "Kötü köpek!"

Owen oturup Fenton'a suçlu suçlu baktı. Sonra köşeye doğru yürüdü, parçalanmış çizgi romanları koklayıp bir kere havladı.

"Eyvah!" dedi Fenton. Yere çömelip *Korkunç Canavarlar*'dan geriye kalan parçalara baktı. Owen, onu ve birkaç çizgi romanı daha köşeye götürmüş, hepsini de paramparça etmişti.

Tam o sırada dışarıdan Willy'nin sesi duyuldu.

"Fenton! İçerde misin?"

"E-evet." dedi Fenton. Willy'ye ne söyleyecekti? Annesiyle babasının bir köpeğe sahip olmanın çok sorumluluk gerektirdiğini söylediklerinde ne demek istediklerini ilk kez anlar gibi oldu.

"Hey, Fenton n'apıyorsun?" dedi Willy, kulübenin kapısını açarken.

"Şey... selam Willy." dedi Fenton. Köşedeki çizgi roman yığınına doğru kaçamak bir bakış attı.

"Hey, ne olmuş öyle?" dedi Willy, Fenton'un baktığı köşeye bakınca. "Yo olamaz! Çizgi romanlarım!"

"Çok özür dilerim, Willy. Gerçekten." dedi Fenton çabuk çabuk. "Owen zarar verdiğinin farkında bile değil."

Bu arada Willy yere çömelip kâğıt parçalarını incelemeye başlamıştı. Başını iki yana salladı. "Bunlar artık hiçbir işe yaramaz."

"Özür dilerim." dedi Fenton tekrar. "En kısa zamanda sana yeni birkaç çizgi roman alayım, Willy."

Willy cevap vermedi. Yüzünde üzgün bir ifadeyle yerdeki kâğıt yığınına bakıyordu.

"Owen isteyerek yapmamıştır." dedi Fenton. "Köpekler buldukları her şeyi dişlermiş; Maggie onların içgüdüsel olarak böyle davrandıklarını söylüyor."

Owen sanki Fenton'un söylediklerini onaylarmış gibi bir kere havladı.

"Şey, evet ama keşke başka bir yerde içgüdülerine uygun olarak davransaydı." dedi Willy. Eliyle yerdeki parçalanmış çizgi romanları göstererek, "Neyse ki durum o kadar da kötü değil. Yani en sevdiklerimden biri olan *Korkunç Canavarlar*'ı parçalamış olması çok kötü, ama aynısından bir tane daha alabilirim, nerede bulabileceğimi biliyorum en azından. Diğerlerinin çoğu da pek iyi değildi zaten, neyse..."

Fenton rahatlayarak nefesini bıraktı. "Çok fazla üzülmediğine sevindim."

Willy ona baktı.

"Ama Owen kesinlikle burada daha fazla kalamaz Fenton." dedi. "Kusura bakma, ama biraz daha duracak olursa parçalamadığı şey kalmayacak."

Fenton Owen'a baktı. Owen Willy'nin geçen gün kulübeye getirdiği frizbinin kenarını dişliyordu.

"Sakın!" dedi Fenton, başını iki yana sallayarak. "Onu bana ver Owen." Owen frizbiyi bıraktı. "Umarım buna da zarar vermemiştir."

Fenton frizbiyi inceledi. Görünüşü normal gibiydi, yalnız üzerinde çok sayıda diş izi kalmıştı.

"Kusura bakma Willy." diyerek frizbiyi Willy'ye attı. Sonra aklına bir şey geldi. "Hey, şuna bir daha bakabilir miyim?"

Willy frizbiyi Fenton'a doğru attı. Owen onların kendisiyle oynadığını düşünmüş olsa gerek ki havaya sıçrayıp frizbiyi yakalamaya çalıştı.

"Dur Owen!" dedi Fenton, dikkatle frizbiyi inceliyordu.

"N'oldu?" diye sordu Willy. "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum." dedi Fenton. "Sanki--" Fenton frizbinin üzerindeki diş izlerini bir şeye benzetmişti, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. "Bir şey yok herhalde." Frizbiyi Willy'ye geri attı, Owen yine havaya sıçrayıp frizbiyi yakalamaya çalıştı.

"Şimdi..." dedi Fenton, Owen'ın boynuna bağlı olan ipi tutup. "En iyisi Owen'ı dışarı çıkarıp bir ağaca filan bağlamak."

"Sorun çıkmaz mı dersin?" diye sordu Willy.

Fenton omzunu silkti. "Umarım çıkmaz. Aslında şu anda yapabileceğim başka bir şey de yok."

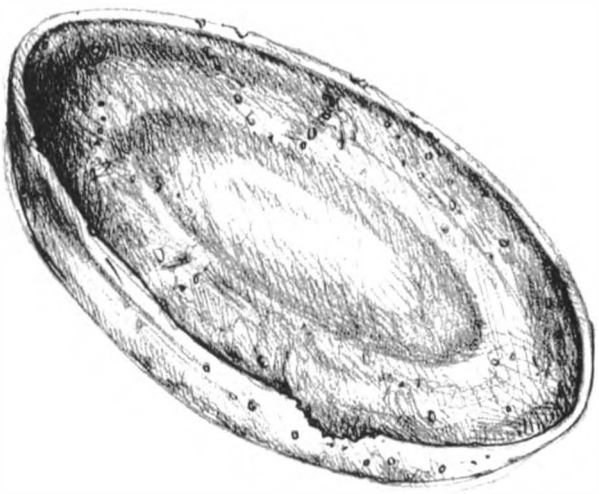
"Kusura bakma Fenton." dedi Willy. "Ama burada kalacak olursa--"

Fenton "Biliyorum." diyerek Willy'nin sözünü kesti. İpi çekerek "Hadi oğlum. Gidiyoruz." dedi Owen'a.

Beş dakika sonra Fenton Owen'ı, kendi evleriyle kulübeye eşit uzaklıkta sayılabilecek bir ağaca bağlamıştı. Sonra eve gidip bir battaniye, bir tas su ve birkaç kurabiye alıp döndü; getirdiklerinin hepsini yere koydu.

"Galiba sana köpek maması almam gerekecek." dedi. Owen battaniyenin üzerine yatmış, kurabiyeleri kemirmeye başlamıştı bile.

Fenton Owen'ın büyük, kahverengi gözlerinin içine baktı; onu böyle dışarıda bir ağaca bağlı olarak bırakacağı için kendini iyi hissetmiyordu. Ama etrafta pek çok ağaç var, tamamen korunaksız değil, diye düşündü. Onu sıcak tutacak bir battaniyesi de vardı. O kadar da kötü olmasa gerekti. Hem zaten şu an Fenton'un başka bir seçeneği de yoktu.

10

O akşamüstü Fenton dinozor çizimleri yaptığı defterini ve boya kalemlerini bisikletinin arka tarafına sıkıca bağlamış, Uyuyan Ağı Dağı'na çıkan yolda pedal çeviriyordu. Kazı alanındaki kemiklerin resimlerini yapmaya karar vermişti. Fenton kendini bildi bileli dinozor resimleri yapardı. Daha şimdiden New York Doğa Tarihi Müzesi'nde yaptığı çizimlerle dolu pek çok defteri vardı. Dinozorların resimlerini yapmak onları daha iyi tanımasını sağlıyordu. Morgan'a taşındıklarından beri de kazı alanına gelirken sık sık çizim defterini de beraberinde getiriyor ve bulunan fosillerin resimlerini yapıyordu.

Kazı alanına giden toprak yola girince babasının, Charlie'nin ve Profesör Martin'in yere çömelmiş vaziyette, bir kaya üzerinde çalışıyor olduklarını gördü.

"Herkese merhaba!" dedi bisikletinden inerken. Çizim defterini ve boya kalemlerini alıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Merhaba oğlum!" dedi Bay Rumplemayer, gözlerini bir an için kayadan ayırarak. "Bugün pek şanslı sayılmayız. Durumda herhangi bir değişiklik yok, yeni bir şey var mı diye bakmaya geldiysen."

"Doğru!" dedi Charlie, büyük kovboy şapkasını çıkarıp alnında biriken teri sildi. "Her şey selden sonra toprakta kalan ayak izleri kadar açık!"

"Çok ümit kırıcı doğrusu." diye onayladı Profesör Martin. Ellerini pantolonuna sildi. "Şu anda tek yapabileceğimiz fosilleri temizleyip müzeye yollamak."

"Sergilenmek üzere mi?" diye sordu Fenton.

Ortaya çıkarılmasına yardım ettiği fosillerin New Yorkta, müzede sergileneceğini düşünmek onu gururlandırmıştı.

"Hangi dinozora ait olduklarını saptayamadığımıza göre maalesef sergilenmeyeceklerdir." dedi Fenton'un babası. "Büyük bir ihtimalle müze onları depoda bir yere koyacak, birinin durumu açıklığa kavuşturacağı güne kadar da orada kalacaklardır."

"Tabii biri bunu başarabilirse." dedi Charlie.

"Bir gün başaracağını umarım." dedi Bay Rumplemayer. "Fenton kusura bakma, bize yardım etmeye geldiysen biraz geç kaldın."

"Aslında ben birkaç çizim yaparım diye düşünmüştüm." dedi Fenton, elindeki defteri göstererek.

"Yap tabii oğlum." dedi babası.

"Daha biraz zamanımız var. Eve doğru yola çıkmadan önce karavana gidip bir iki not almam gerekiyor."

"Ben de seninle geleyim." dedi Charlie. "Soğuk bir şeyler içsem fena olmaz."

"Çok iyi fikir." dedi Profesör Martin. Ayağa kalkıp şapkasını çıkardı.

Babası ve diğerleri karavana doğru yürürlerken Fenton da dinozorun kasık kemiğinin yanına gitti. Yere oturup çizim defterini açtı; boya kalemlerini çıkarıp çalışmaya başladı.

Kemiğin üzerinde, çizik gibi duran izler bulunduğu tekrar dikkatini çekti. Onları da çizime dahil etmeye karar verdi. Zaten fosilin en ufak ayrıntısını bile gözden kaçırmamak çok önemliydi.

Kasık kemiğini çizmeyi bitirdikten sonra, dinozorun çene kemiğinin yanına gitti. Eğilip kemiğe yakından baktı, parmağını üzerinde gezdirdi. Yüzeyi pürüzlü gibiydi; daha da dikkatli baktı. Hiç kuşku yok ki bu kemiğin üzerinde de tıpkı kasık kemiğindeki gibi ince, çiziğe benzeyen izler vardı.

Acaba bunlar önemli olabilir mi, diye düşündü Fenton. Sonra aklına bir şey geldi. Dinozorun boynuna ait olan sıralı kemiklere doğru gitti hemen. Kazı alanına son geldiğinde bu kemikleri çok dikkatli incelememişti; ama onların yüzeylerinde de benzer izler görünce fazla şaşırmadı.

Fenton hemen çene kemiğinin ve boyun kemiklerinin de resimlerini yaptı, üstlerindeki izleri olduğu gibi çizmeye özen gösterdi.

Şimdi, dedi kendi kendine, yapmam gereken şey, omurga kemiklerine bakmak. Babasının, Profesör Martin'in omurga kemiklerini ve onların yanındaki kayadan aldığı parçayı incelediğini söylediğini hatırladı. Hâlâ karavanda olsalar gerek, diye düşündü. Çizim defterini alarak karavana doğru yürüdü.

Charlie ve Profesör Martin karavanın gölgesinde açılır kapanır sandalyelere oturmuş gazoz içiyorlardı. Charlie ayaklarını kırmızı, plastik buzluğun üstüne uzatmıştı. Profesör Martin de şapkasıyla yelpazeleniyordu.

"N'aber Fenton?" dedi Charlie. "Soğuk bir gazoz ister misin?"

"Sağ ol istemem Charlie." diye cevap verdi Fenton.

"Öff!" dedi Profesör Martin. "Bu kazı işi beni çok terletiyor doğrusu. Neyse ki sonbahar geldi de, en azından geceleri hava biraz serinliyor."

Fenton geceyi dışarıda geçirecek olan zavallı Owen'ı düşünmeden edemedi. Umarım çok da serinlemez, diye düşündü.

Tam o sırada Fenton'un babası karavandan çıktı.

"Sanırım şimdi bir gazoz içebilirim Charlie." dedi, bir kayanın üstüne otururken. "O zorlu günlerden birini geçirdik."

Charlie öne eğilip buzluğu açtı. Fenton'un babasına bir gazoz uzattı.

"Sağ ol." dedi Bay Rumplemayer. Fenton'a baktı. "Ee oğlum, yapmak istediğin çizimleri bitirdin mi?"

"Evet." dedi Fenton.

"Bakabilir miyim?" dedi Charlie, elini uzatarak.

"Şey... Belki daha sonra." dedi Fenton. Çizim defterini kolunun altına sıkıştırdı. O çiziğe benzer izlerin ne olduğunu bulmadan çizimlerini kimseye göstermek istemiyordu. "Şimdi eğer bir mahzuru yoksa omurga kemiklerine bakmak istiyorum."

"Tabii!" dedi Charlie. "Nasıl istersen."

"İçerde, masanın üzerindeler." dedi Profesör Martin.

Fenton karavanın kapısını açarak içeri girdi.

Karavan her zamanki gibi çok dağınıktı. Hiç de sağlam gibi görünmeyen metal raflar kitaplarla ve kâğıtlarla doluydu, bir köşede içleri tıka basa dosya dolu olan karton kutular vardı. Odanın ortasındaki büyük masanın üzerinde, Fenton'un babasının dizüstü bilgisayarının yanında, kazı yerindeki boyun kemikleri gibi bir sıra oluşturacak biçimde bir araya getirilmiş omurga kemikleri duruyordu, ama bunlar boyun kemiklerinden biraz daha büyüktü. Fenton bir sandalye çekip kemikleri incelemek üzere oturdu.

Hemen fark edilmiyorlardı ama tam da beklediği gibi o tür izler bu kemiklerde de vardı. Kalın omurga kemik-

lerinin kenarları ince, çiziğe benzer izlerle kaplıydı. Fenton düşünceli bir biçimde elini bu çiziklerin üstünde gezdirdi. Bunların diğer kemiklerdeki izlerle aynı olduğu son derece açıktı.

"Fenton!" diye seslendi babası dışarıdan. "Eve gitme zamanı geldi. Hadi gel de bisikletini kamyonete yükleyelim."

"Bir dakika baba." diye bağırdı Fenton. Hemen çizim defterini açıp çabucak omurga kemiklerinin –tabii çizikleri de unutmadan– resmini yapmaya başladı.

"Fenton?" diye seslendi babası, birkaç dakika sonra tekrar. Karavanın kapısını açıp içeri baktı. "Bitirdin mi? Hadi oğlum. Gidelim."

"Peki baba." dedi Fenton, son bir iki çiziği de işaretleyip çizim defterini kapadı.

11

"Hepiniz hoşgeldiniz!" dedi Fenton, yemek masasının etrafında toplanmış insanlara bakarak. "Herhalde sizi buraya niçin çağırdığımı merak ediyorsunuzdur."

"Evet Fenton." dedi Profesör Martin. "Hepimiz merak içindeyiz."

"Bize söylemek istediğin o çok önemli şey neydi oğlum?" diye sordu Bay Rumplemayer.

"Hadi." dedi Charlie. "Şu büyük sırrı bize de söyle."

"Evet Fen." dedi Maggie. "Ne buldun?"

Fenton boğazını temizledi. "Hepinizin buraya gelmesini istedim, çünkü ben, Fenton Rumplemayer--" derin bir nefes aldı "kazı alanındaki dinozorla ilgili esrarı çözmüş bulunuyorum."

"Öyle mi?" dedi Willy, gözleri merakla açılmıştı.

"Aferin Fen!" dedi Maggie.

"Müthiş bir haber." diyerek onayladı Profesör Martin.

"Ee oğlum neymiş?" diye sordu Fenton'un babası.

"Hadi bize de anlat." dedi Charlie.

"Peki." dedi Fenton, yerine oturarak. "Şöyle--" Bir an düşündü. "Bu dinozor bir--" O anda aklındakilerin hepsi uçup gitti, ne söyleyeceğini bir türlü hatırlayamıyordu.

"Fen?" dedi Maggie. "İyi misin?"

"Esrarı çözdüğünü söylemiştin hani." dedi Willy. "Ne oldu?"

Fenton oturduğu yerde kımıldandı. Altındaki sandalyenin gıcırdadığını duydu.

"Çözmüştüm... Ama şimdi hatırlayamıyorum." dedi.

"Hatırlayamıyor musun? Bu da ne demek?" diye sordu Profesör Martin.

"Evet." dedi Charlie. "Cık cık cık... Böyle önemli bir şeyin aklından uçup gitmesine nasıl izin verirsin?"

Fenton huzursuz bir biçimde sandalyesinde kımıldandı. Sandalye yine gıcırdadı. Esrarı çözdüğünden emindi, ama şu anda hiçbir şey hatırlayamıyordu. Masanın etrafında toplanmış insanlara baktı, ağzını açtı, bekledi. Hiçbir şey söyleyemedi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Aslında o sırada Fenton'un duyduğu tek ses altındaki sandalyeden çıkan gıcırtılardı.

Fenton aniden gözlerini açtı. Yemek odasında filan değil, yatak odasındaydı. Pencerelerin birinden giren ay ışığı yatağının ayak ucunu aydınlatıyordu. Geri kalan her yer karanlıktı.

Yatağının yanındaki komidinin üzerinde duran T-rex saatini eline alıp ay ışığına doğru tuttu. Üçü on geçiyordu. Rüya görmüş olmalıydı. Ama her şey ne kadar da gerçek gibiydi. Dinozorun esrarını çözdüğüne kendi de inanmıştı, hatta oturduğu sandalyenin gıcırdadığını duyduğuna yemin bile edebilirdi.

O sırada aynı sesi tekrar duydu. Dışarıdan geliyordu. Gıcırtıya benziyordu ama aslında değildi. Kesik kesik duyulan, tiz bir sesti. O anda Fenton ne olduğunu anladı... Owen! Ses bir sandalyeden filan çıkmıyordu, Owen'dan geliyordu; Owen ağlıyordu.

Fenton yataktan fırlayarak kalktı. Pencereye doğru koşturup evin arkasındaki ağaçlara doğru baktı. Owen bu sesi çıkarmaya devam edecek olursa kesin babası da uyanırdı. Hiç vakit kaybetmeden bir şeyler yapması gerekiyordu.

Hemen ayakkabılarını giyip bağladı. Pijamasının üzerine eşofmanını giydi. Usulca komidinin çekmecesini açarak içindeki el fenerini aldı. Parmaklarının ucuna basarak yürüdü, alt kattaki yatak odasında uyuyan babasını uyandırmak istemiyordu. Feneri bir kolunun altına sıkıştırıp tavan arasını çalışma odasına bağlayan merdiveni yavaş yavaş indi. Yine parmaklarının ucuna basarak çalışma odasını geçip zemin kata indi.

Yan kapıdan çıkınca, el fenerini yakıp uzaktaki ağaçlara doğru giden yolda ilerledi. Owen hâlâ ağlamaklı ses-

ler çıkarıyordu. Zavallı köpek, diye düşündü. Öyle yalnız, kendi başına kalınca korkmuş olmalıydı.

"Şiiişt! Sus oğlum." dedi Fenton, ağaçlara doğru el fenerinden çıkan ışığı izleyerek yürürken.

Owen'ı bulduğunda Fenton gözlerine inanamadı. İpler köpeğin her yanına dolanmış, ağacın etrafında da birkaç tur atmış, hatta bu arada Owen'ın ayakları da araya sıkışmıştı. Boşta o kadar az ip kalmıştı ki Owen neredeyse hiç hareket edemiyordu.

Owen onu gördüğü anda ağlamayı kesip havlamaya ve kuyruğunu sallamaya başladı.

"Şiiişt!" dedi Fenton tekrar, köpeği sevmek üzere eğildi. "Sessiz ol oğlum."

Owen havlamayı kesti, kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başladı. Fenton'un yüzünü yalamaya çalıştı.

"Gel bakalım." dedi Fenton. "Seni çözelim."

Fenton önce ipi Owen'ın boynundan çıkardı, sonra da ayağına dolanan kısmını çözdü.

Owen teşekkür edercesine Fenton'u yalamaya başladı. "Tamam, tamam." dedi Fenton gülerek. "Bir şey değil."

Fenton etrafına bakınıp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Görünüşe göre Owen'ı beraberinde eve götürmekten başka seçeneği yoktu.

"Hadi gel oğlum." dedi, içini çekerek.

Owen ayaklarının üzerine kalkıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Ama artık hiç ses çıkarmayacaksın." dedi Fenton, işaret parmağını köpeğe doğru sallayarak.

Owen sanki anlamış gibi hiç ses çıkarmadan Fenton'a baktı.

Eve geldiler. Oturma odasından geçip üst kata çıkan merdivenlere doğru yönelmişlerdi. Owen hiç ses çıkarmıyordu, ama oturma odasındaki halı bitip de tahta zeminde yürümeye başladıklarında, Owen'ın tırnaklarından çok ses çıkmaya başladı.

"Hay aksi!" diye fısıldadı Fenton, bir an için durdu. Babasının uyanmasını göze alamazdı. Yapılabilecek tek bir şey vardı.

El fenerini merdivenin en alt basamağına bıraktı. Eğilip kollarıyla Owen'ı kucakladı. "Gel bakalım oğlum."

Fenton kollarında Owen'la dik durmaya çalıştı. Köpek ağır sayılırdı, ama bu merdivenlerde fazla sorun çıkmazdı. Fenton sürekli olarak Owen'ın kulağına ses çıkarmamasını fısıldıyordu. İkinci kata çıkmak zor olmamıştı. Ama bundan sonraki kısım, yani çalışma odasının duvarına monte edilmiş olan ve Fenton'un yatak odasının tabanına ulaşan dik merdiveni çıkmak çok zor olacaktı.

Bu arada Owen da giderek ağırlaşıyordu sanki. Fenton odasına varmak zorunda olduklarını düşündü. Derin bir nefes aldı. Owen'ı tek koluyla tuttu. Boşta kalan eliyle merdivene tutunup ilk basamağa çıktı. Rahatsız olan Owen homurtuya benzer bir ses çıkardı.

Fenton merdivenin basamaklarını yavaş yavaş tırmanıyordu. Yarısından biraz fazlasını çıkmışlardı. Gözleri tam tavan arasının tabanıyla aynı hizaya gelince Fenton Owen'ı son bir gayretle iteleyip odaya bıraktı. Ardından da kendi hızla merdivenleri tırmanıp yukarı çıktı.

Owen geldiği bu yeni yeri çok sevmiş gibi görünüyordu. Fenton'un yatak odasının içinde koşturmaya başladı; her şeyi kokluyor, kuyruğunu neşeyle sallıyordu. Fenton bu koşuşturmanın aşağıda uyuyan babasını uyandırabileceğini düşündü.

"Gel oğlum! Gel Owen!" dedi bir elini yatağın üzerine vurarak. "Gel bakalım buraya."

Owen sevinç içinde yatağa zıpladı, kendi etrafında bir kere döndü ve yatağın ayak ucuna yattı.

"Aferin oğlum." dedi Fenton. Ayakkabılarını ve eşofmanını çıkarıp, yorganın altına girdi.

Owen'a baktı. Ay ışığı kıvrılıp yatmış olan köpeğin üzerine düşüyordu.

"İyi geceler Owen." diye fısıldadı.

12

Bay Rumplemayer merdivenlerden yukarı doğru "Fenton! Fenton!" diye seslendi. "Kahvaltı etmeye aşağıya gelmeyecek misin?"

"Şey-- ben bugün kahvaltı etmeyeceğim baba." diye aşağı doğru seslendi Fenton da. Dönüp Owen'a baktı; köpek hâlâ yatağın ayak ucunda yatıyordu. "Hiç ses çıkarma." diye fısıldadı.

"Emin misin?" diye sordu babası. "Okula kahvaltı etmeden gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ama bu sabah pek aç değilim." diye cevapladı Fenton.

Fenton babasının ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

"Şiiişt!" dedi Owen'a bakarak.

Babası "İyi misin oğlum?" diye seslendi. "Belki yukarı gelip sana bir baksam iyi olacak."

"Hayır! Gelme!" dedi Fenton yüksek sesle. "Yani iyiyim baba. Her şey yolunda. Yukarı çıkmana hiç gerek yok."

"Peki öyleyse." dedi Bay Rumplemayer. "Madem iyi olduğuna eminsin. Ama bari bugün seni okula arabayla bırakayım. Yağmur yağacağa benziyor."

"Yo hayır, kendim gidebilirim." dedi Fenton. "Yani her zamanki gibi bisikletle gitmeyi tercih ederim." Derin bir nefes aldı. Babası daha ne kadar oyalanacaktı acaba?

"İyi o zaman," dedi Bay Rumplemayer, "öğleden sonra kazı alanına uğramazsan akşama görüşürüz."

"Görüşürüz baba." dedi Fenton, ferahlamıştı. "Güle güle." Owen'a baktı. "Of, ucuz atlattık."

Ama bir iki dakika sonra babası tekrar geldi.

"Fenton?"

Fenton "Evet baba?" diye cevap verdi.

"Merdivenlerin altındaki el fenerinin orada ne aradığını bilip bilmediğini merak ettim de." dedi babası.

"Aa o mu?" dedi Fenton. "Şey, dün gece a-acıktım da, bir şeyler atıştırmak için aşağıya inmiştim. Işıkları yakıp seni uyandırmak istemediğimden el fenerini kullandım. Sonra da orada bırakmış olmalıyım."

"Demek öyle!" dedi babası. "Gecenin ortasında yemek yemek ha-- sabah sabah niye aç olmadığın anlaşıldı oğlum."

"Evet, sanırım bu yüzden. Neyse, güle güle baba." dedi Fenton.

"Hoşçakal Fenton. Okula geç kalma sen de." dedi Bay Rumplemayer.

Fenton içinden, geç kalmamaya çalışıyorum zaten, hemen işe gidersen belki kalmam, dedi.

Aslında Fenton babasına yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu. Ama Owen'a yardım edebilmek için başka çaresi olmadığını biliyordu. Babasına gerçeği söyleyemezdi.

Fenton babasının kamyonetinin uzaklaştığını duyunca aşağı inmek üzere harekete geçti. Owen da yataktan atlayıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Gel oğlum." dedi Fenton, merdivenin bulunduğu tarafa yönelerek. "Hadi bakalım, gidiyoruz."

Owen sürekli olarak Fenton'un yüzünü yaladığı için onu tavan arası merdiveninden aşağı indirmek, en az yukarı çıkarmak kadar zor oldu. Fenton çalışma odasına inince Owen'ı yere bıraktı.

"Gel oğlum." dedi. O önde Owen arkada merdivenleri inip mutfağa gittiler.

Fenton mutfak dolaplarına baktı. "Kusuruma bakma Owen, ama bugün kahvaltıda mısır gevreği yemen gerekecek." dedi. "Söz, sana çok yakında köpek maması alacağım."

İki kâseye mısır gevreği doldurup kâselerden birini yere Owen'ın önüne koydu, sonra kendininkine süt ekledi.

O sırada arka bahçeden Willy'nin sesini duydu.

"Fenton! Okula gitmeye hazır mısın?"

Fenton başını mutfak penceresinden uzatarak "Birkaç dakika sonra hazır olacağım. İçeri gelsene." dedi.

"Hey!" dedi Willy mutfaktan içeri girip Owen'ı görünce. Owen kâsesindeki mısır gevreklerini, yemek üzere mutfağın uzak köşesine taşımaya çalışmakla meşguldü. "Owen burada ne arıyor?"

"Şey, dün gece ağlıyordu, ben de gidip onu buraya getirdim." diye açıkladı Fenton, bir yandan mısır gevreğini yiyordu.

"Vay canına!" dedi Willy. "Demek baban onu almana izin verdi, ha?"

"Aslında verdi diyemeyiz." dedi Fenton. "Babamın onun burada olduğundan haberi yok henüz. Dün gece onu odama çıkardım; sabah babam gidene kadar da orada kaldı."

"Yapma Fenton!" dedi Willy. "Bir köpeği sonsuza kadar odanda saklayamazsın."

Fenton "Evet, biliyorum." dedi. "Bir çözüm yolu bulacağım."

Willy "Fenton günlerdir böyle söylüyorsun." dedi. "Dinle bak, bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama sonuçta bu köpeği besleyemeyebileceğin gerçeğiyle yüzleşmenin zamanı geldi artık belki de."

Fenton lokmasının boğazına takıldığını hissetti. İçten içe Willy'nin haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu bir türlü.

"Ee, söyle bakalım, kazı alanında neler oluyor Fen?" diye sordu Maggie. O, Willy ve Fenton o gün öğle saatlerinde okul bahçesinde oturmuş öğle yemeklerini yemeye hazırlanıyorlardı.

"Pek bir şey olduğu yok." dedi Fenton, fıstık ezmeli ve marmelatlı sandviçinden bir lokma ısırarak. "Babam ve diğerleri hâlâ bir sonuca ulaşabilmiş değiller."

"Çok kötü." dedi Willy sandviç paketini açarken.

"Evet." dedi Fenton, gece gördüğü rüyayı, herkesin bu olayı nasıl çözdüğünü dinlemek üzere yemek masasının etrafına toplanmış olduğu rüyayı düşünüyordu. "Babam hangi dinozor olduğunu saptayamazlarsa müzenin büyük bir ihtimalle fosilleri sergilemeyeceğini söyledi."

"Durum gerçekten çok garip." dedi Maggie. "Yani, o kasık ve çene kemiklerinin bir arada bulunmasına bir anlam vermek mümkün değil. Düşünüyorum da acaba--"

Fenton "Acaba ne?" diye sordu.

"Acaba bunun başka bir açıklaması olabilir mi? Babanın ve diğerlerinin bir şekilde göremediği bir şey mi var acaba?" dedi Maggie.

Fenton önceki gün yaptığı çizimleri düşündü. "Şey, şimdi sen böyle deyince--"

"N'oldu?" diye sordu Maggie, Fenton'a bakmak için hızla döndü. "Bize söylemediğin bir şey mi var Fen?"

"Hangi dinozor olduğunu biliyor musun yoksa?" diye sordu Willy heyecanla.

"Yo öyle bir şey değil." dedi Fenton. "Yalnızca kemiklerin üzerinde garip bazı izler olduğu dikkatimi çekti diyecektim."

"İzler mi?" dedi Maggie. "Nasıl izler?"

"Ne olduklarını gerçekten bilmiyorum. Ama tırmık izi ya da ona benzer bir şeymiş gibi görünüyorlar. Çok küçükler; aslında benden başka hiç kimsenin bu izleri fark ettiğini sanmıyorum."

"Ya! Peki bunların ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Fenton başını iki yana sallayarak "Hiçbir fikrim yok doğrusu." dedi. "Onları ilk kez kasık ve çene kemiklerinde fark ettiğimde üzerlerinde hiç durmamıştım. Ama bu izlerden boyun ve omurga kemiklerinin üzerinde de bulunduğunu görünce önemli olabileceklerini düşünmeye başladım. Ama ne olduklarını veya orada ne aradıklarını hâlâ açıklayabilmiş değilim."

"Hımm..." dedi Maggie elindeki havucu ısırarak. "Çok esrarengiz görünüyor. Çözülmesi güç bir durum."

Willy "Hey Fenton, çözülmesi güç durumlardan söz etmişken, Owen'ı ne yapacağına karar verdin mi?" dedi.

"Doğru ya! Onu nerde tutacaksın?" dedi Maggie.

"Babam bütün gün kazı alanında olacağından onu bugünlük evde bıraktım. Ama sanırım ona kalacak başka bir yer bulmam gerekecek." dedi Fenton. Oflayıp sandviçinden bir lokma daha ısırdı.

"Onu çiftlikte tutma planı işlemediği için gerçekten üzgünüm." dedi Maggie.

"Evet, ben de kulübede kalamadığı için." dedi Willy.

"Tamam boş verin." dedi Fenton. "Owen'a gerçek bir yuva bulmamın zamanı da geldi herhalde zaten. O kendisini seven insanlarla gerçek bir evde yaşamayı hak ediyor."

"Ama onu alacak birini nerden bulacaksın?" diye sordu Willy.

"Buldum!" dedi Maggie. "Niçin yarın panoya bir ilan asmıyorsun?"

Fenton "İlan mı?" diye sordu.

Maggie "Tabii ya." dedi. "Panoya bu tür ilanlar hep asılır. Elinde sahipsiz, sevimli bir köpek olduğunu ve ona bir yuva aradığını yazarsın."

"Evet bu iyi bir fikir." dedi Willy. "Onu almak isteyen biri çıkacağından eminim."

"İyi." dedi Fenton, sandviçinin son parçasını ağzına atarak.

Ama sonuçta kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Aslında ne zaman Owen'dan ayrılacağını düşünse kendini çok kötü hissediyordu.

13

O gün Fenton okuldan dönüp eve girince "Owen!" diye seslendi yüksek sesle. Holden oturma odasına girerken "Owen, nerdesin?" diye tekrar seslendi. "Sana köpek maması aldım oğlum." İçinde Morgan Market'ten aldıklarının bulunduğu torbayı havaya kaldırdı. "Nerdesin?"

Tam o sırada yakınlardan gelen bir hırıltı duydu.

"Owen?" diye seslendi tekrar. "Owen, sen misin?"

Kanepenin altından siyah, parlak bir burun gözüktü.

"Owen!" dedi Fenton gülerek. "Orada, kanepenin altında ne yapıyorsun dostum?"

Eğilip kanepenin altına baktı. Owen kanepenin altına yatmış, bir mısır koçanını kemirirken zevkle hırıldıyordu. Etrafındaysa, tavuk kemikleri, boş bir ton balığı konservesi kutusu, bir şeker kâğıdı ve boş bir dondurma kabı vardı.

"Yo, olamaz!" dedi Fenton.

Owen bütün bunları mutfaktaki çöp kutusundan çıkarıp buraya, oturma odasına getirmiş olmalı, diye düşündü Fenton. "Owen!" dedi, parmağını köpeğe doğru sallayarak "N'aptın sen böyle?"

Owen mısır koçanını dişlemeyi bırakıp suçlu suçlu Fenton'a baktı. Fenton'un söylediklerini anlamış gibi duruyordu.

"Bu yaptığın pisliği benim temizlemem gerekecek şimdi." dedi Fenton oflayarak.

Elini kanepenin altına uzatıp, kemikleri, şeker kâğıdını ve konserve kutusunu toplayıp dondurma kabının içine doldurdu. Owen ona baktı ve sanki yanlış bir şey yaptığını biliyormuş da özür dilemek istiyormuş gibi, mısır koçanını burnuyla Fenton'a doğru itti.

Fenton diş izleriyle dolu koçanı aldı. "Şu hale bak!" dedi Owen'a bakarak "Amma da dişlemişsin. Hadi mutfağa gel de sana yemen için güzel bir şeyler vereyim."

Fenton mutfağa doğru yürürken Owen da arkasından koşturdu. Tahmin edilebileceği gibi çöp kutusu yere devrilmiş ve içindeki çöpler de etrafa saçılmıştı. Fenton çöp kutusunu kaldırıp çöpleri yeniden kutunun içine doldurdu. Sonra da torbadan köpek mamasını çıkarıp çekmeceden konserve açacağını aldı.

Fenton köpek mamasını konserve kutusundan bir kâseye boşalttı. Owen da ön ayaklarını tezgâhın kenarına dayamış, heyecanla bekliyordu.

"Şimdi veriyorum oğlum." dedi Fenton, elindeki kaşıkla kutunun dibinde kalanları sıyırırken. "O çöplerden sonra bu çok güzel gelecektir eminim."

Kâseyi yere Owen'ın önüne koydu. Owen çok acıkmış olmalı ki hemen yemeye koyuldu. Fenton yüzünde memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Afiyet olsun dostum." dedi. "Artık leşçil hayvanlar gibi artıkları didiklemen gerekmeyecek."

O anda Fenton'un aklına bir şey geldi.

"Leşçil hayvan gibi!" diye tekrar etti heyecanla, düşünceler kafasından hızla geçiyordu. "Tabii ya!"

Çok heyecanlanmıştı; bilinçsizce sağa sola baktı. Kazı alanına gitmesi gerekiyordu, hem de hemen. Fırladığı gibi mutfaktan çıktı, son hızla holü geçti. Bir çırpıda verandayı geçip merdivenleri ikişer üçer atladı, garajın kapısına dayalı duran bisikletine doğru koştu.

O kadar acelesi vardı ki evin yan kapısını ardına kadar açık bıraktığını fark etmedi bile.

14

"Buldum! Buldum!" diye tekrar ediyordu Fenton kendi kendine, Uyuyan Ayı Dağı'ndaki kazı alanına doğru hızla pedal çevirirken.

Dağ yolu hayli dikti, güneş de tam sırtına vuruyordu; ama bir an önce bulduğunu söyleme isteğiyle pedalları daha da güçlü çevirmeye başladı. Bu kesinlikle Fenton'un dağa en hızlı tırmanışıydı. Bacak kaslarının ağrıdığını hissetti; ama yavaşlamadı. Sonunda esrarı çözdüğünü söylediğinde, babasının ve diğer fosilbilimcilerin yüzlerinin alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Tıpkı rüyasındaki gibi olacaktı; ama bu sefer yemek masasının etrafında değil de kazı alanında olacaklardı ve tabii en önemlisi bu sefer Fenton söyleyeceği şeyi unutmayacaktı.

Tam bunları düşünürken, yolun ortasında tam önünde tenis topu büyüklüğünde bir taş durduğunu fark etti. Taşa çarpmamak için gidonu kırınca bisiklet kontrolün-

den çıkıp kaydı. Dengesini tekrar sağlamak için uğraştı, ama çok geç kalmıştı. Yoldan çıkıp bisikletle birlikte kenardaki hendeğe yuvarlandı.

"Ah!" diye bağırdı Fenton sert bir şekilde yere çarpınca. Sağ bacağı altında kalacak biçimde düşmüş, bisiklet de üzerine devrilmişti. Bisikletini kenara itip üstüne başına baktı. Elleri fena halde çizilmiş, pantolonunun bir dizi yırtılmıştı.

Ellerini birbirine sürtüp temizledi, sağ bacağını iki eliyle tutup kendine doğru çekti. Tam o sırada ayak bileğinin inanılmayacak kadar ağrıdığını fark etti.

"Ah!" dedi Fenton tekrar. Bileğini ovuşturmak üzere uzandı. Ama dokunduğu anda canı daha fazla yandı.

Ayağa kalkıp bisikletime binmem gerek, diye düşündü. Ama bileğindeki ağrı artıyordu, ayakta durabileceğinden bile emin değildi. Sağlam bacağının dizinin üstüne kalkıp acıyan ayağına biraz ağırlık verdi. O anda ağrı bacağı boyunca yayıldı.

Fenton tekrar yere devrildi. Bu bilekle herhangi bir şey yapmasının mümkün olmadığını anlamıştı. Bileği herhalde incinmişti, hatta belki de kırılmıştı.

Etrafına baktı, endişelenmeye başlamıştı. Uyuyan Ayı Dağı yolu hiç de işlek bir yol sayılmazdı. Ya ona yardım edebilecek birileri geçmezse ne olacaktı?

Belki bisikletinden destek alarak yürüyebilirdi. Ama bisikletine doğru döndüğünde ön tekerleğin eğrilmiş

olduğunu gördü. Bu şekildeyken tekerleğin dönmesine imkân yoktu. Hem zaten bileğindeki ağrı da giderek artıyordu, Fenton ayağa kalkabileceğinden bile şüphe etmeye başladı.

Sürünmeyi deneyebilirdi. Ama hangi yöne doğru? Kazı alanına giden yolun yarısını geçmişti, ama yolun geri kalanı hep yokuş yukarıydı. Eve dönmeyi deneyebilirdi; ama orası da hayli uzaktı, hava kararmadan eve varması mümkün değildi.

Fenton derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. En kötü ihtimalle kimse geçmese bile babası ve diğerleri dağdan ineceklerdi nasıl olsa, değil mi? Ama bazen hava kararana kadar çalıştıkları olur, diye düşündü. Güneş battıktan sonra babası kamyonetiyle geçerken Fenton'u görebilir miydi?

Tam o sırada uzaktan gelen bir ses duydu. Ayak sesine benziyordu, ses artınca başını çevirdi. Gelen Owen'dı! Yolun aşağısından koşarak ona doğru yaklaşıyordu.

"Owen!" diye bağırdı Fenton sevinçle. Owen Fenton'un yüzünü yalamaya başladı. "Aferin oğlum! Nasıl buldun beni!"

Owen'ın o tanıdık tüylü yüzünü görmek ne kadar da sevindirmişti onu. Fenton rahatlamış bir şekilde köpeğin boynuna sarıldı. O sırada, Owen bana nasıl yardım edebilir ki, diye düşündü. Onu eve kadar taşıyacak değildi ya, veya yardım getirecek... Yoksa yapabilir miydi?

Fenton Owen'a baktı. İlk günden beri ona sanki her söylediğini anlıyormuş gibi geliyordu. Şimdi bunun doğru olup olmadığını anlamanın tam sırasıydı. Hem o gün Fenton Owen'a dalı Willy'ye götürmesini söylediğinde götürmüştü, değil mi?

"Owen!" dedi Fenton. "Şimdi beni çok iyi dinle oğlum. Yaralandım, gidip yardım getirmeni istiyorum." Bileğini gösterdi. Owen eğilip Fenton'un bileğini kokladı. Kafasını kaldırdı; Fenton'a bakıp havladı.

Bu çok saçma, diye düşündü Fenton. Nasıl olur da Owen'ın beni anlayabileceğini düşünürüm. Bizi Süperçocuk ve Şimşek zannediyorum galiba. Ama başka şansım da yok. Şu anda tek ümidim Owen.

"Dinle oğlum!" dedi Fenton, tekrar denemeye karar vererek. "Willy'ye git, tamam mı? Willy. Willy'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Willy'nin adı geçtiğinde Owen kulaklarını dikti.

"Tamam!" dedi Fenton. "Willy! Hadi git Willy'yi bul Owen! Hadi!"

Owen kafasını çevirip yolun aşağısına, Fentonların ve Willylerin evlerinin bulunduğu yöne doğru baktı.

"Evet!" diye bağırdı Fenton. "Hadi oğlum. Git Willy'yi bul! Hadi! Willy'yi bul!"

Fenton sözünü bitirir bitirmez Owen yoldan aşağı doğru koşmaya başladı. Bir ara dönüp arkasına bakınca Fenton elini devam et anlamında salladı.

Fenton köpek gözden kaybolunca kadar arkasından baktı. Owen gerçekten de Fenton'un söylediklerini anlamış olabilir miydi?

Sonraki bir saat Fenton'a hayatının en uzun saatiymiş gibi geldi. Tek bir araba bile geçmediği gibi bileğindeki ağrı da giderek artıyordu. Galiba bisikleti o kadar hızlı sürmekle aptallık ettim, diye düşündü. Ama bir an önce kazı alanına varıp babasına ve ötekilere iyi haberi vermek istediği için acele etmişti. Bakalım babamı, ya da herhangi birini, bir daha ne zaman görürüm, diye düşündü.

Tam o sırada arkasından zincir şakırtısına benzeyen bir ses geldiğini duydu. Başını çevirip baktığında gözlerine inanamadı. Willy bisikletiyle ona doğru yaklaşıyordu.

"Fenton. Vay canına, n'oldu sana böyle?" dedi Willy. Bisikletinden inip Fenton'un yanına doğru koştu. "Bir şeyin yok ya?"

"Bisikletten düştüm." dedi Fenton. "Galiba bileğimi de fena incittim."

"Ya!" dedi Willy, endişeli görünüyordu. "Kalkmana yardım etmemi ister misin?"

"Üzerine basabileceğimi zannetmiyorum." dedi Fenton. "Sen en iyisi kazı alanına gidip babama haber ver."

"Peki, tamam." dedi Willy. Bisikletini yerden kaldırdı. "Başka bir şeyin olmadığından eminsin, değil mi?"

"Evet." dedi Fenton, oflayarak. "Ama sen bir an önce git, olur mu?"

"Olur." dedi Willy, bisikletine binerken. "Of, iyi ki buraya gelmişim."

"Doğru ya, sormayı unuttum! Sen niye geldin Willy?" diye sordu Fenton.

"Aslında Owen neden oldu." dedi Willy.

"Owen mı?" dedi Fenton, acısına rağmen gülümsedi.

"Evet." dedi Willy. "Çok garipti. Bizim evin önüne gelip deli gibi havlamaya başladı. Bir şekilde kaçtığını düşündüm, geri götürüp sizin eve kapadım. Senin evde olmadığını görünce kazı alanına gittiğini düşündüm, seni bulmak için oraya doğru gidiyordum. Aklıma dinozorla ilgili yeni bir haber olabileceği geldi."

"Evet var Willy." dedi Fenton. "Sanırım esrarı çözdüm."

"Hey, müthiş bir haber bu Fenton. Ama en iyisi sen bunu bana daha sonra anlat." dedi Willy, bisikletini sürmeye başladı. "Şimdi dağa çıkıp sana yardım getirmem lazım!"

15

"Peki, şimdi dikkatli ol." dedi Fenton'un babası, hastanenin park yerinde. Fenton'un kamyonetin yolcu koltuğuna binmesine yardım ediyordu. "Alçına dikkat et."

Fenton ellerinden güç alıp koltuğa yerleşti. Koltuk değneklerini de dik olarak yanına yerleştirdi. Babası da kamyonetin etrafından dolanıp kendi kapısını açtı.

"İyi misin?" diye sordu babası sürücü koltuğuna otururken.

"Evet baba, iyiyim." dedi Fenton.

"İyisin ama birkaç hafta bisikletle kazı alanına gelemeyeceksin." dedi Bay Rumplemayer, kapıyı kapatırken. "Zaten kırık bileğin kaynayana kadar pek bir şey yapamayacaksın."

"Evet biliyorum." dedi Fenton. İç çekti. Kazı alanına gidemeyecekti! Peki ne yapacaktı?

"Ve sanırım, bisikletin güvenli bir araç olup olmadığı konusunda da konuşmamız gerekecek." dedi Bay Rump-

lemayer. Kamyonetin motorunu çalıştırıp eve doğru yola çıktı.

"Ama baba!" dedi Fenton, "Ben her zaman çok dikkatliyimdir. Gerçekten. Daha önce hiç kaza yapmamıştım. O sırada çok acelem vardı, bu yüzden yoldaki o büyük taşı zamanında göremedim, gördüğümdeyse iş işten geçmişti. Sana söylemek istediğim gerçekten çok önemli bir şey vardı da ondan oldu bütün bunlar."

"Fenton," dedi babası sert bir tonda, "hiçbir şey kendini yaralanma tehlikesine atmana değecek kadar önemli değildir. Bunu biliyor olman gerekirdi. Başına daha kötü şeyler gelebilirdi. Willy seni bulduğu için çok şanslısın... Bana söylemek istediğin bu çok önemli şey neydi?"

"Şey--" dedi Fenton, başını babasına doğru çevirerek, "kazı alanındaki kafanızı karıştıran fosillerin açıklamasını bulduğumu zannediyorum."

"Öyle mi?" dedi babası, kaşlarını kaldırarak.

Fenton "Evet." dedi. "Şimdi şöyle anlatayım... Dinozorun, bir volkanın külleri içinde fosilleştiğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Doğru." dedi Fenton'un babası.

"İyi ama, bence fosili volkanik külün altında bulmuş olmamız dinozorun ille de orada öldüğü anlamına gelmez." dedi Fenton.

"Ne demek istiyorsun oğlum?" diye sordu Bay Rumplemayer. "Mantıksal açıklama bu gibi görünüyor öyle

değil mi? Bir hayvan öldükten sonra başka bir yere gidebilir mi?"

"Belki de gidebilir baba." dedi Fenton. "Daha doğrusu, demek istediğim taşınmış olabilir. Ya da en azından parçaları taşınmıştır."

Babası "Taşınmış mı?" diye sordu merakla.

Fenton "Evet ya!" dedi. "Mesela bir leşçil hayvan tarafından, yani ölmüş hayvanlardan arta kalanları yiyen bir hayvan tarafından taşınmış olabilir."

"İlginç bir fikir oğlum." dedi Bay Rumplemayer.

"Kim bilir belki de leşçil hayvan parçaları yemek üzere taşıdı." dedi Fenton. "Bu hayvanlar buldukları şeyleri genellikle bunları yiyebilecekleri başka bir yere taşır." Fenton bir an durdu. "Köpekler de yiyeceklerini hep taşırlar ya!"

Bay Rumplemayer "Doğru." diyerek Fenton'un söylediklerini onayladı.

"Yani..." dedi Fenton, "bana kalırsa, bir leşçil hayvan bulduğu dinozor ölülerinden aldığı parçaları, örneğin küçük bir saurischianın leğen kemiğini ve yaklaşık aynı büyüklükteki bir ornithischianın da çene kemiğini yemek üzere aynı yere taşımış olabilir. Daha sonra yakınlarda bir yerde bir volkan patlayınca kemik parçaları küller altında kalmıştır."

"Hımm." dedi babası. "Sanırım kolayca yabana atılamayacak bir fikir bu."

Fenton gülümseyerek "İşte şimdi kazı alanına varmak için neden o kadar acele ettiğimi biliyorsun." dedi.

"Evet." dedi babası. Evlerine giden yol ayrımına gelmişlerdi. "Acele etmenin nedenini şimdi anladım. Sana bir şey daha sormak istiyorum Fenton."

"Sor tabii baba, neymiş?" dedi Fenton.

"Nasıl oldu da Willy, yolda başına bir şey geldiğini anladı?" diye sordu babası. "Demek istediğim, kazı alanına doğru yola çıktığında Willy yanında değilmiş. Öyleyse nasıl oldu da oraya gelip seni o halde buldu?"

Fenton babasına bakarak derin bir nefes aldı.

"Şey-- baba," dedi, "eve geldiğimize göre, seni biriyle tanıştırmamın zamanı da geldi. Hem o sorduğun soruyu cevaplamama da yardımcı olacak."

16

"Peki ben doğru anlamış mıyım?" dedi Maggie. "Aslında iki dinozor vardı, öyle mi?" Bir hafta sonra o, Willy, Fenton ve fosilbilimciler Rumplemayerların evinde yemek masasının etrafına oturmuş akşam yemeklerini yiyorlardı.

"Çok doğru!" dedi Fenton'un babası, kızarmış tavuk tabağını Maggie'ye uzatırken. "Ortaya çıkan diğer kemikler sayesinde, bulduğumuz leğen kemiğinin ve omurga kemiklerinin küçük, etobur bir saurischia olan troodona ait olduğunu anlayabildik."

Maggie tabaktan bir but alırken "Troodon mu? Bunlar o beyinleri çok büyük olan dinozorlardı, değil mi?" dedi.

Fenton yanındaki boş sandalyeye alçılı bacağını uzatıp "Evet." diye cevapladı. "Onların en zeki dinozorlar olduğunu düşünenler var."

"Peki o zaman, diğer kemikler hangi dinozora aitti?" diye sordu Maggie.

Profesör Martin peçetesini silkelerken "Hem çene kemiği hem de boyun kemikleri bir stegocerasa aitmiş." diye cevapladı. "Stegoceras, ornithischia grubunun pachycephalosaur ailesinden bir dinozordur."

Maggie "Şu kalın kafalı dinozorlar, değil mi?" diye sordu.

"Evet." dedi Fenton. "İnanılmayacak kadar kalın bir kafatasları ve küçücük beyinleri vardı. Bazı bilim adamları pachycephalosaurların keçiler gibi birbirlerine tos vurduklarını düşünüyor. Bir de çok zeki olmadıklarını."

Willy gülerek "Pek zekice bir hareket değil zaten yaptıkları." dedi.

"Kafamızı karıştıran şeylerden biri iki dinozorun büyüklüklerinin kabaca aynı olmasıydı." dedi Bay Rumplemayer. "Volkanik külün altında kalmış bir fosil bulduğumuzu bildiğimiz için bütün kemiklerin aynı hayvana ait olduğunu varsayma gibi bir hataya düştük."

"Halbuki bir leşçil hayvan dinozor ölülerinden koparduğı parçaları yemek üzere başka bir yere taşımış; böylece iki dinozorun kemikleri başka bir hayvan tarafından aynı yere getirilmiş." dedi Profesör Martin.

"Fosillerin üzerindeki o çizikler de o zaman oluşmuş." dedi Fenton. "Hayvan kemikleri dişlerken yani."

"Bunu anlayamamış olmamıza hâlâ inanamıyorum." dedi Charlie kafasını iki yana sallayarak. "Doğrusu iyi iş başardın Fenton."

"Evet oğlum, çok iyi bir iş başardın." dedi Bay Rumplemayer da.

"Bunu nasıl keşfettiğini çok merak ediyorum Fenton. Ortada bir leşçil hayvan olduğu fikri nasıl aklına geldi?" diye sordu Profesör Martin.

"Aslında," dedi Fenton, "bu konudaki övgüleri ben değil ortağım hak ediyor."

"Ortağın mı?" diye sordu Profesör Martin.

"Evet." dedi Fenton gülümseyerek. "Onunla tanışmak ister miydiniz?"

Profesör Martin "Evet tabii ki." dedi.

Fenton "Peki o zaman." dedi. Kapıya doğru "Owen!" diye seslendi. "Owen, buraya gel oğlum!"

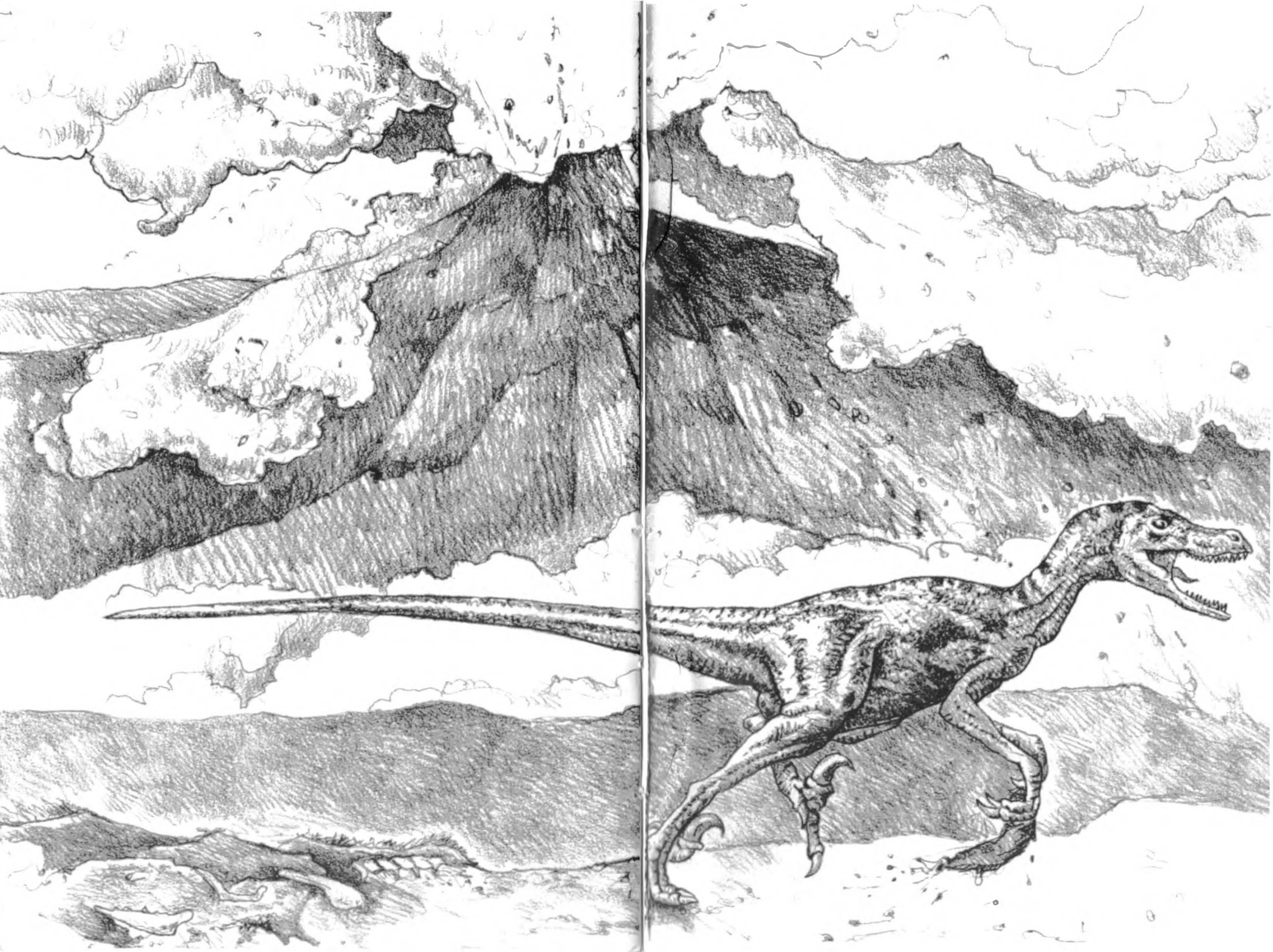
Owen koşarak odaya girdi. Ağzındaki plastik kemiği yere bırakıp kuyruğunu salladı.

Fenton "Sizi ortağım Owen'la tanıştırmak isterim Profesör Martin." dedi.

"Aa! Bir köpeğiniz olduğunu bilmiyordum." dedi Profesör Martin.

"Varmış!" dedi Bay Rumplemayer. "İnanın ben de en az sizin kadar şaşırdım bir köpeğimiz olduğunu öğrenince."

"Ne kadar hoş, değil mi?" dedi Profesör Martin. "İnsanın bir hayvan beslemesi mükemmel bir şey bence, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Sorumluluk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmenin en iyi yolu hayvan beslemektir."

Fenton babasına baktı.

"Evet, sanırım haklısınız." dedi Bay Rumplemayer gülümseyerek. "O şekilde düşünmek de mümkün tabii ki." Owen'ın başını okşamak için uzandı.

Fenton tavuğundan bir parça ısırdı. Büyük bir mutlulukla bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı, diye düşündü. Ayak bileği kısa bir süre sonra iyileşecekti, Owen artık burada onunla kalıyordu ve dinozor fosillerinin esrarı sonunda çözülmüştü.

Fenton yemek masasının etrafında oturan insanlara bakarak, sanki bir rüyada gibiyim, diye düşündü.

Daha önce yayımladığımız
Ayak İzlerinin Esrarı ve *Kaybolan İpucu*
kitaplarının bilimsel araştırmalara ve
dedektifliğe meraklı kahramanı
Fenton'un yeni maceralarını
yayımlamaya devam ediyoruz.
Küllerin Altındaki Sır'da
kazı alanında bulunan fosil
kalıntılarının iki farklı dinozor grubunun
özelliklerini taşıması fosilbilimcileri
güç durumda bırakır. Kahramanımız,
peşini bırakmayan sahipsiz bir köpeğin de
yardımıyla kazı alanındaki esrarı çözer.
Fenton'un gerçeği nasıl ortaya çıkardığını
öğrenmek ister misiniz?

ISBN 975-403-172-X

Fiyatı: 600.000 TL (KDV DAHİL)

Basılı fiyatından farklı satılamaz